

FRENK LARAMI

BROJ 217

1450 DIN.

BOOK HOLIDAY

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

8 600125 014177

OSVETA OBEŠENIH

★ **DOK HOLIDEJ** ★

217

FRENK LARAMI

OSVETA OBEŠENIH

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 217

Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINCIC

Urednik
Zorka CIRIC

Naslov originala
Frank Laramy
THE LAW OF THE GUN

Recenzija
Radomir MILOSAVLJEVIC

Adaptacija i prevod
Dragoslav MILOSAVLJEVIC

Lektor
Olivera SIJACKI

Tehnički urednik
Valerija SREĐER

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Erika BEDE
Erika KOCIŠ-HORVAT

Stampa 26. VIII 1988.
Tržište 7. IX 1988.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINCIC. Urednik: Zorka CI-
RIC. Naslov originala: Frank Laramy — THE LAW OF THE GUN. Copyright:
UNIVERSEUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u ce-
lini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija
9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK, SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska
9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnov-
na banka Novi Sad 65706-620-1089 „Forum“ Novi Sad, sa obaveznom naznakom:
Pretplata za „Dok Holidej“.

Oslobođen osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za
obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-279/73, od 10. maja 1973.
godine.

Čovek sa zvezdom na prsima stajao je naspram Doka Holideja sa rukama oslonjenim na kukove.

— Predaj mi revolver, stranče!

Oslonjen o ivicu šanka Holidej je obuhvatio pogledom ljude koji su ušli u salun zajedno sa šerifom. Bilo ih je četvorica i stajali su u jednom redu sa rukama spuštenim pored futrola za revolvare, spremni da na šerifov mig potegnu oružje i izrešetaju stranca u tamnom odehu koji se ogrešio o pravilo ponašanja.

— Pre svega, šerife, mi nismo toliko prisni da mi se obraćate sa „ti“, a drugo, nikada se ne odvajam od svog revolvra.

U salunu je nastala grobna tišina.

— Morate se odlučiti — nastavio je šerif sa nešto više respekta u glasu. — Ili dajte oružje ili napustite grad u roku od deset minuta.

— Ne volim kada mi neko određuje šta treba da radim — rekao je Dok, ali ga je pogled na četvoricu šerifovih „gorila“ uverio da ne može biti suviše uporan. — Deset minuta biće dovoljno da ispijem svoje piće — dodao je i okrenuo im leđa.

Bilo je to u Džeriku, zapadno od Snejk planina.

Novo poglavlje u Holidejevom životu ispisaće taj grad počev od toga dana, kada je kroz mali prozor svoje ćelije Bart Denvers ugledao vesala spremjena za njega i njegove saučesnike...

Šerif Džerika izvukao je džepni sat i počeo da odbrojava sekunde.

Što je vreme više odmicalo, legendarni kockar je sve sporije ispijao

svoje piće na najveći užas Lua Dagliša, vlasnika saluna „Zlatan poni“.

Serif Gordon Džekobs bio je zauzet samo svojim časovnikom.

Ostali su stavili dlanove na drške svojih „koltova“ i čekali. Nisu imali milosti ni za koga. A svaki stranac u Džeriku mogao je da bude uhoda ili pomoć za osudene na smrt.

Jedva sat ranije u salunu „Zlatan poni“, čovek iz Džordžije naleteo je na neobičnu priču iz usta Lua Dagliša, najbrbljivijeg i najhrabrijeg krčmara u tom delu, u srcu Nevade.

*

Na tabli putokaza, vrhom okrenutog naselju, bilo je krupnim slovima napisano „DŽERIKO“.

Ispod toga, neveštīm, štampanim slovima bio je zalepljen plakat sa dve rečenice:

„Strancima ulaz zabranjen. U krajnjoj nuždi javiti se prvo šerifu Džekobsu“.

Holidej nije uradio ni jedno ni drugo. Prošao je pored opomene i samo je letimično pogledao.

Putovanje kroz Veliki Basen bilo je zamorno, predeli suvi i neprijateljski, naselja i kuće su se mogli na prste nabrojati. A ovde, pred Džeriksom, neko je zbijao šale sa plakatima o zabranjenom prolazu.

Ujahao je u grad obasjan suncem.

Natpis saluna „Zlatni poni“ bio je najupadljiviji onima koji su dola-

zili u Džeriko sa njegove zapadne strane.

Retki prolaznici su zastajali i zureli u neobično odevenog stranca, koji je jahao ulicom.

Jedna starija žena brzo se prekrstila i zamakla u prvu radnju.

Činilo se da nepoznati sve to ne opaža. Kao da je dremao u sedlu, nešto oborene glave, dok mu je obod šešira senčio oči.

Krčmar Lu Dagliš slučajno se za-
tekao ispred ulaza svog saluna i
opazio novo lice u Džeriku.

Dagliš je bio srednjeg rasta, još
očuvanih mišića, ali već povijenih
leđa od neprekidnog rada za barom.
Tek je bio prevalio pedesetu; kosa
na temenu bivala mu je sve ređa i
svetlija, a četvrtasta brada sa snaž-
nim vilicama polako je zaboravljala
kako izgledaju sapunica i brijač.

Krčmarevo lice se izdužilo kada
je primetio da stranac jaše prema
salunu, a ne prema šerifovoj kancelariji!

Čovek koji je pod svojim krovom
imao najrazličitije goste pod nebes-
kom kapom Zapada, odmah je ose-
tio da stranac pripada posebnoj
vrsti ljudi: kockarima i revolveraši-
ma.

Lice tog čoveka, međutim, oduda-
ralo je od uobičajene predstave o
ljudima koji lutaju od grada do
grada, tražeći one koji su za-
interesovani da plate njihove krvave
zločinačke usluge. To lice je zbog
oštrine crta odavalo izvesnu brit-
kost, pa čak i surovost karaktera, ali
se na njemu istovremeno ogledala i
neka prefinjenost svojstvena obra-
zovanim ljudima i osobama odras-
lim u gospodstvu i obilju. Svemu to-
me konačni pečat davala je neka ka-
mena hladnoća, koja je izbijala iz

njegovih sivoplavih očiju. Dok je
jahao Dagliš je uočio strančev visok,
vitak stas i negovane ruke kojim je
držao uzdu, a kada je silazio iz sed-
la razmaknut kaput otkrio mu je
„kolt“ sa drškom od slonovače.

U jednom momentu pogledi su im
se sreli i krčmar je predoselio da će
nove nevolje zadesiti Džeriko.
Strančev pogled sekao je oštrinom
brijača.

— Karlose! — povikao je Dagliš.

Vrata je otvorilo čupavo stvore-
nje od dvanaestak godina. Bosonogi
potomak indijanskih plemena, crne
kose i tamne puti, odmah se stvo-
rio kraj krčmara na njegov poziv.
Usta su mu bila puna nečega i tru-
dio se da to što pre proguta.

— Odvedi konja! — pokazao mu
je rukom Dagliš.

Karlos se stušio niz stepenište i
Holidej je predao uzde dečaku.

Krčmar je sačekao da mu stranac
sasvim približi.

— Niste pročitali ono tamo, na
tabli? — upitao je krčmar, pokazu-
jući glavom.

Kockar je malo zabacio obod svog
šešira na čelo.

— Pročitao sam samo reč salun
— rekao je mirno — a to mi je do-
voljno. — Rekavši to, prošao je po-
red njega.

Dagliš je krenuo za njim, zbunjen
ovom bezumnom hladnokrvnošću i
drskošću.

Ko bi to mogao biti?

Najmljenji revolveraš Net Den-
vers? Ili možda federalni šerif koji
ne želi da se javno predstavlja?

U salunu se nalazio samo jedan
polupijani gost, kraj šanka. Bio je
„okačen“ o njega jednom rukom,
dok je drugom čvrsto stezao čašu.
Videvši došljaka samo se izbuljio i
promrmljao:

— Hej!...

Kockar se mašio za svoju tabakeru.

— Brendi! — rekao je Daglišu. Ali krčmar kao da ga nije čuo.

— Ja bih vam preporučio da produžite put, mister — rekao mu je poverljivo. — Zažalícete ako taj brendi počnete da pijete.

Holidej je podigao pogled.

— Zašto? Zar je otrovan? — upitao je nemarno.

— Ne! — namrštio se Dagliš. — Ali otrovan je ovaj grad...

— Popiću brendi, a ne Džeriko.

Izraz napetosti na licu Lua Dagliša je popustio. Na kraju, ovaj čovek nije bio glup. Ako je hteo da traži vruga neka mu bude. Pružio je ruku i dohvatio prašnjavu bocu sa brendijem.

— Zbog one naredbe na ulazu grad je sasvim zamro — nastavio je Dagliš. — Već dva dana niko ne dolazi ovamo, a oni koji ipak dođu odmah se nađu u zatvoru! To će se desiti i vama kad šerif sazna da ste doputovali.

— Ne brbljaj, Lul — umešao se gost kraj šanka.

Krčmar se besno okrenuo prema njemu.

— Zaveži ti, Garete! Ako već imaš nameru da trčiš do šerifa i javiš mu novost, gubi se smesta! Mene neće zaplašiti njegova značka!

— Ovog puta nisam čuo tvoje reči — progundao je Garete i ispiživši svoj viski, oteturao se prema izlazu.

Dagliš je prezrivo pogledao za njim.

— Sve se ponavlja — rekao je muklo. — Uskoro će ovamo stići Gordon Džekobs sa svoja tri pomoćnika, zatražiće od vas oružje i strpati vas u zatvor. Ako odbijete,

ustreliće vas ili, u najboljem slučaju, daće vam šansu da se za pet minuta počistite iz Džerika!

— Zvuči uzbudljivo! — primetio je kockar. — Ali ovaj brendi je zaista dobar, vredi sačekati šerifa...

Dagliš je visoko podigao obrve.

— Još niste svesni u šta ste upali! — rekao je. Bili su sami u salunu, pa je mogao glasnije da govori. — Svi čekaju Neta Denversa da dođe!

Holidej je ispio brendi, razmišljajući da li da se opredeli za još jedan?

— Ko je to?

— Terate li šegu sa mnom, mister? — zapitao je Dagliš.

— Zašto bih?

— Ne znate ko je Net Denvers?

— Zar moram da znam?

Lu Dagliš je postajao sve ljubopitljiviji.

— Niste iz ovih krajeva. Da li ste ovuda u prolazu ili vam je Džeriko cilj?

Međutim, Džordžijanac više nije imao nameru da zadovoljava krčmarevu radoznalost.

— Popiću još jedan — presekao ga je.

To je za Dagliša bio jasan znak da neće dobiti sve odgovore na svoja pitanja.

— Ja vam možda dosađujem mojim brbljanjem, ali šta bih drugo mogao da radim nego da brbljam — priznao je krčmar. — Ovde se skupljaju razni ljudi. Neki mi se sami ispovede a od nekih, opet, ja izvučem ono što me interesuje. Čujte, zašto ne odete dok još imate vremena?

— Nema tog zakona koji će me isterati odavde — primetio je kockar. — Nisam na poternicama.

Dagliš je odmahnuo rukom.

— To nema veze! — povikao je. — Svaki stranac je sumnjiv dok je Denversov mladi brat u zatvoru... Šerif hoće da postavi klopku i ne želi da mu bilo ko to onemogući.

Kockar je izvadio iz unutrašnjeg džepa špil karata i počeo da ih ređa na šank.

— Izgleda da ću morati da čujem tu priču — rekao je.

— O Denver-su?

— O Džeriku.

Lu Dagliš je dohvatio još jednu čistu čašu i stavio je uz Holidejevu. Zatim je u obe nasuo piće.

— Ne smem mnogo o tome... — rekao je, istresavši sadržaj čaše u grlo. — Net Denvers je vrlo popularan... ali među šerifovima i lovcima na ucene. Tragaju za njim već dve godine, a suma na njegovu glavu popela se već na deset hiljada dolara. Pravi mamac! Međutim, nikad ga nisu uhvatili, a jedva znaju kako i izgleda...

— Ubica?

— Pre bi se reklo da je lopov, mada ima za sobom i nekoliko leševa. Zna li šta je u tome čudno? Denvers pelješi samo banke i krupne zverke, nikada rančere ili krčmarc! U tome je njegova prednost nad sličnim banditima: mnogi bi se lažno zakleli da ga nikada nisu videli, iako je prenoćio pod njihovim krovom!

— Pa i vi?

Dagliš je slegnuo ramenima.

— Nisam još došao u iskušenje — rekao je. — Ali ja vam govorim ono što sam i sam čuo. Hvatanje Neta Denversa biće pravo bogatstvo za onog kome to uspe. I slava, naravno. Zbog toga je naš šerif zapeo da to obavi, sad ili nikad. Pomoću Barta...

— Nije mi sve najjasnije — primetio je Holidej.

— Bart Denvers je Netov rođeni brat!

— Pretpostavljam da je ovde, zatvoren?

— U pravu ste! — dočekao ga je Dagliš. — Jedna razbojnička trojka pre dva dana pokušala je da provali u poštu, gde se nalazila vreća, sa novcem „Flečers kompanije“ iz Tonope. Jedan je ranjem, a preostala dvojica uhvaćena. Možda se nikada ne bi saznalo koga Džeriko ima, da se mladić nije izdao. Kad su počeli da ga tuku, povikao je da će im se Net svima osvetiti! Tako su saznali da je Denversov brat zarobljen. A znate šta još? Taj jedva ima sedamnaest godina!

— Ne mogu ga obesiti! — slegao je ramenima kockar.

— Vraga! Učiniće oni to ako se Net ne preda. Očekuju da će on već čuti za to i doleteti.

— Ne izgleda mi da je tako naivan.

— Brat je u pitanju! Taj mladić je prvi put umešan u pljačku. Prvi put! Nikoga dotle nije ubio ni orobio, ali prohtelo mu se da pode slavnim stopama svog starijeg brata, umešao se u jednu prosečnu bandu, i zaglavio!

— Kako sve to znate? — upitao je kockar.

— Ispričao mi je Klint Mejers naš sveštenik. Njemu se Bart ispovedao, a s obzirom da Mejers voli krišom da... znate... omiriše viski ja sam saznao za to: A bolje da nisam! Dve noći već slušam udarce čekića: grade vešala, ali polako, bez žurbe. Čekaju da Denvers dođe i preda se, inače, ode bratu glava!

— Taj Denvers... on može da

dođe, a da se ne preda? — primetio je kockar.

Dagliš je zavrteo glavom.

— Neće reskirati. Džekobs je obećao da će ubiti Barta ako ovaj ne dojaše sam i preda se. A predati se može da znači samo jedno, smrt. Znači svoj život u zamenu za bravovljev.

Džordžijanac se za trenutak zagledao u Dagliša kao da je on svenom tome krivac.

— Kakav je ovo grad? — upitao je tiho. — Spremaju vešala za dečaka, bez suđenja, prete da će ga obešiti ako se ne preda njegov stariji brat... Sta kažu ostali ljudi na to? Pretpostavljam da gledaju svoja posla?

— Baš tako! — klimnuo je glavom krčmar. — I Džekobs to dobro zna, zato se ponaša onako kako se njemu sviđa.

Kockar je slegnuo ramenima.

— Uostalom — dobacio je — mene se to ne tiče.

— Tićeće vas se, ako ostanete dalje ovde — dobacio je krčmar, provirujući iznad Holidejevog ramena prema vratima. Iznad njih video je dobar deo ulice na suncu. — Ona ispičutura Geret već je otkucio šerifu da ste stigli u Džeriko, kod mene, umesto kod Džekobasa na saslušanje!

Tako je predstavnik zakona ušao u salun „Zlatni poni” praćen trojicom novoimenovanih pomoćnika i zatražio oružje od došljaka.

Šerif Džekobs je mirno posmatrao kako velika kazaljka na džepnom

satu prelazi poslednju crtu. A Dok Holidej je ležerno stajao pored šanka, kao da se sve to njega nimalo ne tiče.

— Imate još pola minuta, mister!

— opomenuo ga je šerif.

— U tom slučaju — odazvao se kockar — mogao bih naručiti šunku sa jajima. Važi li, krčmare?

Krčmar je zurio u Džordžijanca kao u sablast. Bilo je to igranje živcima kakvo nije sreo u svom životu!

Ili je stranac bio pakleno siguran u sebe, ili je imao napolju nekoga ko će mu priskočiti u pomoć zadnjih sekundi. Zar bi inače mogao mirno da naručuje doručak, kada iza sebe ima tri para koltova, koji će ga naterati da otrči napolje ili padne na pod ako pokuša bilo šta drugo...

— Odlazite! — došapnuo je krčmar kockaru. — Šerif se ne šali! Imate još vremena!

— Ne ide mi se — prevatio je kockar preko jezika i polako se iskrenuo na bok. Pogledom je prošao preko lica šerifa i njegovih pomoćnika. — Ako me sreća bude poslužila, prvo će umreti šerif, a onda bar dvojica ostalih... Samo nisam još odredio koja dvojica!

Džekobs je za trenutak zaboravio na sekunde. Odmerio je drskog stranca, procenjujući njegove reči.

Nisko pripasani „kolt” sa niklovanom cevi i ukrasnom drškom... služi li nečemu boljem osim hvalisanju? Međutim, strančev pogled dao je smrtonosni prizvuk njegovim rečima. Oči kao od leda skovane, plave, nedokučive, neustrašive...

Pomoćnici su šakama obuhvatili drške svojih revolvra.

Trebalo je da Džekobs da znak.

Ali, strančeva mirnoća na vreme je opomenula čuvara zakona da su, ovog puta, šanse bile skoro podjednake.

— Možete još da odete! — dobacio mu je šerif.

— Možda ću otići — rekao je kockar — ako sklonite taj sat i njuške ovih smrtnika. Inače će otići u pakao, sa mnom ili bez mene, svejedno!

Lu Dagliš se pomerio u stranu. To je bilo više nego što je mogao da očekuje. Čovek u crnom odelu bacio im je u lice uvredu!

Više nije bilo dileme: stranac je morao da umre! Nije poslušao šerifov nalog, odupro se da preda oružje i na javnom mestu vređao predstavnike zakona.

To je bila nepotpisana umrlica za drskog napasnika!

Ali Gordon Džekobs je još uvek oklevao. Nešto na tom strancu ga je pakleno opominjalo da se pripazi.

— Šta si mu sve izbrbljao, Lu? — upitao je krčmara, mada nije skidao oči sa kockara.

— Ništa posebno, šerife! — odgovorio je ovaj. — Novosti u Džeriku koje svako dete zna.

— O Denveru?

— Zar je to tajna? Nigde niste napisali da se usta moraju držati zatvorena!

— To ću napisati, ali samo za tebe u ovom salunu — procedio je šerif kroz zube. — Ne želim stranice u gradu pre nego što uhvatimo Denvers! To dobro znaš! Ali s tobom, ću posle. — dodao je. — Najpre je na redu tvoj poslednji gost.

S tim rečima spustio je ruku niz bok.

Holidej je shvatio da je igra došla do kraja i pitao se nije li možda

preterao u svom nipodaštavanju šerifovog autoriteta. Holidej protiv predstavnika zakona nije bilo nešto uobičajeno. Mada ga gradski čuvari reda nisu mnogo marili, sem u veoma retkim izuzecima, obično nije dolazio u sukob sa njima. Oni su znali ko je on i kako barata revolverima, a on je opet nastojao da ne vređa njihov autoritet. Naravno, događalo se da se odnosi ponekad zaoštre, ali nikada nije dolazilo do potezanja oružja. Sada je, međutim, postojala opasnost da revolveri zaplamte. No. Dok se još uvek nadao da do toga neće doći i u toj nadi dobro mu je došao krčmarev pokušaj.

— Neka ostavi oružje kod mene — pokušao je da posreduje.

Ali Džekobs ga je presckao pogledom.

— Ostaviće on ovde svoje kosti — rekao je besno i čvršće se oslonio nogama o tlo.

Od obračuna su ih delili samo delovi sekunde.

Istog trenutka, sa ulice je dopro do njih topot konja i oblak prašine razvejavao se pred ulaznim vratima saluna.

— Šerife! — proderao se neko spolja.

Odluka je bila za trenutak odložena...

Džekobs se ispravio.

— Motrite na njega! — dobacio je svojim pomoćnicima i izašao na polje.

Sačekao ga je na tremu mladolik kauboj, posut prašinom i obliven znojem od glave do pete. Nije stigao ni konja da priveže za gredu. Skinuo je svoj izgužvani šešir i počeo njime da se hladi. Čekajući Džekobsa, premeštao se s noge na nogu i željno pomišljao na hladno pivo u Daglišovom aparatu na kraju bara.

— Dakle? — oslovio ga je Džekobs.

— U redu je, šerife — rekao je poverljivo kauboju. — Išao sam u Sangri, gde ste mi rekli da se mota Net Denvers. Ispričao sam u dva saluna celu situaciju u Džeriku.

Džekobs se počeo iza uha.

— Misliš da će saznati? — pitao je, više za sebe.

— Govorio sam tako glasno da su svi oko mene čuli. Neko će ga sigurno obavestiti i on će doleteti ovamo...

— Sada jezik za zube... I nestajni! — naredio mu je šerif. — Ako čujem da okolo pričaš...

— Biću kao grob! — obećao je mladić, udaljujući se.

Čuvar zakona u Džeriku zamišljeno se vratio natrag, u salun. Na samom ulazu zastao je, razrogačenih očiju.

Njegovi pomoćnici stajali su na istom mestu na kome ih je ostavio, ali sa rukama podignutim uvis! Opasaci sa revolverima ležali su pored njihovih nogu, a za šankom. Lu Dagliš se pakosno cerio, naslonjen laktovima o bar.

Stranac u crnom bio je nestao!

Gordon Džekobs je stajao zbunjen neočekivanim prizorom. Samo nekoliko minuta ranije slika je bila drugačija.

— Šta to, do đavola, radite? — grmnuo je sa ulaza na svoje pomoćnike.

Tog časa kao da je sa njih nestalo neke čudne začaranosti. Spustili su ruke i, psujući, dograbili opaske sa poda.

— Šta se desilo? — pitao je Džekobs, sevajući očima.

— Razoružao nas je — promrm-ljao je najstariji među njima Milt

Vajs. — Odjednom je potegao „kolt“ i naredio nam da otkopčamo pojaseve...

— Naredio? On vama? — kipteo je Džekobs.

— Potegao je kao munja... — procedio je drugi pomoćnik Malkom Tejt. Za razliku od dugonogog i žilavog Vaisa, on je bio „kraći“ za glavu ali nabijen mišicama i salom.

Džekobs ih je besno pogledao, razmišljajući kakvim kletvama još da ih zaspe. Međutim, sve je bilo gotovo. Stranac više nije bio tu, iskoristio je njihovu nepažnju i iščezao.

Šerif se okrenuo prema krčmaru.

— Kuda je otišao? — upitao je, a preteći osmeh mu je zaigrao na licu.

Dagliš je pokazao levo od sebe.

— Na stražnji ulaz — rekao je.

Šerif se i dalje smeškao.

— Ti si mu pokazao, zar ne? Mora da si bio zadovoljan kad je razoružao moje ljude?

Dagliš se uspravio.

— Lagao bih vas, šerife, kad bih rekao da se varate!

Obuzet nemoćnim besom, šerif je procedio kroz zube. — Platićeš mi!

Zatim mu je okrenuo leđa.

— A vi — obratio se trojici svojih ljudi — pozovite ostale i pročešljajte grad. Ako kikoš nije otperio iz Džerika za ovo vreme, pronađite ga i ubijte! Bez opomene! Čim ga ugledate, pucajte!

Milt Vajs je hteo nešto da prigovori, ali Džekobsovo lice bilo je izobličeno od besa.

Izašli su iz saluna spremni da ispunе šerifovo naređenje. Džekobs ih je ispratio pogledom, a onda se ponovo okrenuo prema Daglišu. Pogled mu je sada bio mirniji, lice mekše.

— Rušiš mi autoritet, Lu — rekao

mu je i kucnuo prstom po ploči. — Gde je to piće?

Dagliš mu je čutke nasuo čašu yiskija.

— Jesi li saznao ko je to? — upitao je Džekobs, okrećući gornji krug čaše među prstima.

— Nisam — suvo se odazvao Dagliš.

— Ni ime? Ni zanimanje?

— Ne!

Šerif Džerika se nije mnogo uzbuđivao zbog Daglišovih kratkih odgovora.

— Pazi da to ne bude neko od Denversovih — rekao je posle kratkog ćutanja. — Onda ću te proglasiti saučesnikom i obesiti zajedno s onima tamo...

— Mene ne možete zaplašiti — ulanuo je krčmar, stegnuvši flašu kao da bi je želeo zdrobiti. — A ni onog stranca niste baš isprašili. Otišao je kako je on hteo. I u vreme koje je sam izabrao!

Džekobs je digao pogled pun prikrivenog gneva.

— Ne istrčavaj. Lu! Jezik ti je duži od sačmarice koju držiš ispod šanka.

— Uvek sam govorio ono što mislim.

Džekobs je ispio piće i tresnuo čašom o ploču.

— Odsad promisli pre nego što počneš da govoriš — posavetovao ga je i krupnim koracima napustio prostoriju.

Praćen glasnim cerekanjem svojih novih prijatelja, Bart Denvers se još jednom bacio na rešetke i glasno doživao:

— Pustite me napolje!...

Niko se nije odazvao.

On se povukao u ugao i zaronio glavu u dlanove.

— Šta je, bojiš se, kopile! — dobacio mu je bradonja sa prijave zatvorske postelje. — Valjda ti je bog obezbedio jedno mesto u paklu?

Njegov kompanjon se nasmejavao, podstaknut bednim humorom bradatog zatvorenika.

Bili su to Džordž Aboni i Mel Adams, probisveti iz Kolorada, kojima je gorelo pod nogama u starom jatru, pa su prešli preko granice ispraćeni vrelinom olovom dve potere.

Denvers im se pridružio nadomak Tonope, bez određenog cilja i praznih džepova. Nagovorili su ga da im se pridruži i da im čuva konje dok budu operisali u Kešdou. Istina, plen nije bio velik, ali su se nadali da će izgubljeno vreme nadoknaditi u Džeriku, odakle se transportovala pošiljka novca „Flečers kompanije“ na jug. Tu su, međutim, imali zlu sreću.

Sada su, dve noći i dva dana, slušali tupe udarce čekića o drvo. Većala!

— Pustite me na miru! — plačnim glasom je vikao Denvers. — Ja nisam ništa skrivio. Nisam nikoga ubio, nikoga!...

— Objasni ti to onom gore, kad odeš! — cerio se Aboni, zarastao u ridu bradu i okiljke od tuča. Leškario je na ležaju od dasaka, nag do pojasa i izuvenih čizama. Podizanje većala kao da ga je zabavljalo, a ne plašilo.

— Možda će ga pustiti, mlad je! — primetio je Adams.

— Pustiće ga, ali kroz pod. A tada se omča zategne i, cap! Sve je gotovo! Ni veliki Net ga neće spasti...

— Lažete! — dreknuo je Bart.

ustajući. — Pokazaće on svima vama! I šerifu...

— Budeš li malo jače cmizdrio možda će te brat čuti? — podsmehnuo se Adams, žvačući duvan. Vilica mu je radila neprestano, a pod oko njega bio je ispljuvan čitav metar u prečniku. Imao je uzano lice, voštanožuto, duboko usađene oči i kukast nos, kao u lešinara.

Mladić je ponovo počeo da tresе šipke.

— Čujete li vi, tamo? — zvao je piskutavim glasom. — Pustite me odavde!

Aboni je slegao ramenima i izvalio se na ležaj, češkajući levi taban prstima desnog stopala.

— Budala! — mrmliao je za sebe. — Tako je to kad u posao uvlačiš balavce! Odmah te izbaksuziraju!

Bart je naslonio vrelo čelo na rešetke, osećajući da ga taj dodir osvežava i okrepljuje. Trebalo je da oстане, da sačeka! Šta mu je nedostajalo na ranču u Grin Springsu, najzelenijoj dolini na svetu!

Imao je mir, imao je Elzi koja mu je kuvala i brinula da bude obučen, stari Čelok ga je pratio u lov, učio veštini hvatanja u zainke, iahanju, rukovanju lasom... A Net je dolazio povremeno, obećavajući mu da će jednom, uskoro sasvim doći i povesti ga na istok, preko Misurija, među pravi svet! Da budu zajedno u tom novom svetu, novom životu...

Net Denvers je bio oličenje svega onog za čim je dečakova mašta žudela: jahao je kao saliven sa sedlom, potezao je brže nego deseterica zajedno, imao je tople oči i snažne ruke. Priče o njemu još su više rasplajivale dečakovu maštu.

Denvers je žario i palio po bankama, pljačkao bogate veleposjednike i

derikože, pomagao najsiromašnijima, krišom, i na taj način oko sebe stvarao legendu.

Možda je istina bila nešto drugačija, međutim, na njega su najviše kukali oni najbogatiji. Zato su i ucene rasle. Ona zvanična, na 10.000 dolara i nezvanične, koje su pojedini trgovci i rančeri obećavali profesionalnim lovcima na ucene za živog ili mrtvog!

U poslednje vreme, Net nije dolazio. Nije se ni javljao. Dečak je ostavio sekiru, obukao nešto prnja, ukrao Čelokov stari vojnički kolt „nismejker“, uzimao svog vranca i otisnuo se u svet. Da pribavi i za sebe deo slave i nade se sa bratom na ravnoj nozi!

Kakva glupa ideja!

Bart je stisnuo rukama hladne rešetke. Nazad više nije mogao.

U hodniku su se začuli koraci.

Bart Denvers je podigao glavu i ugledao mrko lice čuvara zakona.

— Pustite me napolje! — povikao je. — Nisam nikoga ubio!

Džekobs ga je mirno odmerio.

— Čuvaj snagu, momak! — rekao mu je. — Dolaze teški časovi...

Bart se setio udaraca čekića...

— Ne... nećete valida da me... da me...?

Džekobs je klimnuo glavom.

— Baš to, momak! — uzdahnio je. — Jedino ako...

— Ako? — prebledelo je mladić.

— Ako se tvoj brat preda. Onda ćemo tebe pustiti...

Bart se odvojio od rešetki.

— On to neće učiniti! — viknuo je.

— Utoliko gore po tebe, sinko — raširio je Džekobs ruke. — Čekaj da te imaš na savesti, a ne ja!

Abonijevo cerekanje iz polutame

ispratilo je šerifa dok se vraćao u hodnik.

Bart je priskočio malom prozorčetu. Gore, prema plavetnilu, podizala se greda.

I opet oni udarci čekića...

II

Džordžijanac je napustio Džeriko, ne hajući za moguću poteru. Džekobsovi pomoćnici su prokrstarili gradom, a Holidej je već okrenuo svog konja na jug.

Dan je bivao sve topliji i on je raskopčao kaput.

Najbliža železnička postaja nalazila se dvadeset milja južno od Džerika. To bi mu uštedelo dosta vremena i spaslo ga vrućine podneva koje se približavalo.

Inače prozračnim čistim nebom u daljini, kružile su dve crne tačkice.

Lešinari.

Džordžijanac je za trenutak zategao uzde svom konju.

Otići tamo ili...?

Za čoveka koji gleda svoja posla, put bi vodio na drugu stranu.

Za Doka Holideja pravac je bio već određen: na jugozapad, prema mestu nad kojim su se nadnosila raširena krila odvratnih pticurina.

Holidej je bio kockar i revolveraš, ali prvo čovek. Možda je nekome u tom pustom kraju bila potrebna pomoć?

Okrenuo je svog ždrepcu ukoso i poterao malo brže, kroz peskovit predeo prošaran žbunovima žalfije. Upravio je konja prema najvišem brdu.

Sa vrha brda ugledao je kola s jednim upregnutim konjem.

Nešto dalje, ležao je nepomično jedan čovek.

Džordžijanac je poterao konja niz padinu, oštro fiksirajući okolinu. Čovek u pustom kraju, nepokretan, značio je jedino smrt ili lagano umiranje. Sudeći po kruženju lešinara, koji se još nisu usuđivali da slete, nesreća se mogla dogoditi nedavno.

A napadač je možda još tu negde... Neupadljivim pokretom uklonio je peš kaputa sa drške revolvera.

Kola sa dva velika točka ličila su, na suncu, na neku dugonogu bubu spremnu svakoga časa da zaroni u pesak i sakrije se od neželjenih pogleda. Imala su krov od ljubičastog platna sa belim resama sa strane.

Upregnuti konj je na zvuk kopita podigao glavu i zarzao.

Kockar je sjahao. Čovek na zemlji nije davao znake života.

Za svaki slučaj poneo je sa sedla svoju torbicu sa instrumentima. Ali, izgledalo je da je neće ni otvoriti.

Miris viskija osetio se odmah, na desetak metara od čoveka i Holidej je tek tada ugledao grlić boce pod njim. Međutim, još nešto se nalazilo nadomak njegovih nogu...

Zvečarka!

Ležala je sklupčana, smrskane glave, ustreljena iz neposredne blizine.

Mrtvac je u levoj ruci držao „kolt“, dok je desnu grčevito stezao u pesnicu. Imao je novo štofano odelo s prugama, širokih revera i prsluka ispod sa preklpom i dva reda dugmadi. Bela košulja bila je polivena viskijem i zaprljana prašinom, a potpetice čizama ukopale su čitave male rovove u opiranju pred nečim... ili nekim.

Džordžijanac nije našao tragove krvi na njemu. Činilo se ipak da je umro od ujeda zmiје, otkrio je. to nešto kasnije na mrtvačevoj nozi, na samom listu.

Trebalo je sve da bude jednostavno: čovek se napio uz put, ispao iz kola kada je konj naleteo na zmiју i uplašio se od nje, a vlasnik je dobio ujed, istovremeno pucajući u odvratnog gmizavca.

Zvečarka je bila mrtva, ali je uspela pre toga da izbací svoj smrtonosni otrov...

Holidej je zamišljeno klečao pored mrtvog tela. Onda je primetio da je desna mrtvačeva šaka čvrsto stisnuta kao da nešto drži. Pokušao je da je otvori, ali nije uspeo. Prsti kao da su bili zaliveni betonom. S velikim naporom uspeo je da prst po prst otvori mrtvačevu šaku. Išlo je sporo, ali Dok nije odustajao. Kada je došao do dlana, ugledao je jedan mali, srebrnast predmet. Strpao ga je u džep a onda je osmotrio teren oko sebe. Onda je zapazio još nešto.

Peskovit teren oko tela i kola bio je ravan, ali tako ravan kao da ga je neko vrlo brižljivo poravnao da bi uklonio tragove. Očigledno da je pored mrtvog čoveka, pre ili posle njegove smrti, bio još neko i da taj neko nije želeo da njegovo prisustvo na mestu nesreće bude primećeno. Taj neko obrisao je tragove, ali ne tako dobro da to promakne Holidejevom oštrom oku.

Tu je počinjao lanac zagonetke. Ako je smrt nepoznatog čoveka bila nesrećan slučaj, zašto je svedok događaja pobeгао? U pitanju je moralo biti nešto drugo, možda zločin? Holidej je ponovo osmotrio mesto događaja i uočio neke poje-

dinosti koje u prvom momentu nije zapazio. Mrtvac je ležao ukopan petama u tlo kao da je smrt od ujeda zmiје nastupila trenutno, što nije bilo moguće. Zmijski otrov delovao je ipak mnogo sporije i bilo je logično da se samrtnik grči i valja u samrtnom ropcu. Sem toga, pokojniku nije nedostajalo ni jedno dugme na sakou, pa je dugme koje je Dok iščupao iz njegove ruke moralo pripadati nekome drugome, po svoj prilici čoveku koji je utro tragove. Ili ih je možda bilo više. Tek tada je Holideju sinula u glavu smela pretpostavka: ovaj čovek je bio ubijen, ubijen na vrlo perfidan, podmukao način. Ubice su ga držale ili je bio svezan dok mu je zmiја zadavala smrtonosni ujed. Zatim je neko od ubica ubio zmiју. Ali ubica nije primetio da mu je ubijeni u rvanju otkinuo dugme koje je kao dokaz ostalo u šaci ubijenog. I još nešto: ubijeni je revolver držao u levoj ruci! Da li je bio levak ili mu je zločinac stavio revolver u levu ruku zbog toga što je ubijeni desnu šaku držao čvrsto stisnutu? Što je više razmišljao, tim više je bio uveren da je naleteo na težak, podmukao zločin.

Dok Holidej je nekoliko časaka zurio u brda. Poći ili vratiti se natrag, svojim putem, svojim poslom?

Ne, sudbina je još jednom odmahnila ukletog kockara na put koji vodi u nevolje. Često i na groblje...

Rokvud, stočarski gradić u srcu Nevade, imao je šerifa po imenu

Roj Blek. Bila je to ljudina sazdana od toliko funti kostiju i mesa koliko bi izmerila dva osrednja goniča. Imao je široko lice, preplanule jagodične kosti i čelo ispresecano dubokim borama koje su nataložile rančerske svađe i zadjevice u tom delu zemlje.

Roj Blek je uspevao da se održi na sredini, smirujući svadjalački raspoložene stočare u vreme suše ili prebacivanja stada na dalje pašnjake. Uspevao je da ne pripadne nikome osim samom sebi, a to je značilo mnogo za te ljude. Bez obzira koliko su smatrali da su oni u pravu, priznavali su mu objektivnost.

Rokvud je, činilo se, bio priklješten u brdima, ali izbliza bila je to valovita dolina, sa dosta šuma i trave, ali malo vode...

A s vodom su' pretili da počnu crni dani u Rokvudu...

U stvari, počeli su od trenutka kada je Dok Holidej ujahao tog podneva u glavnu ulicu, među jednospratne kućice i sandučare. Rokvud je više imao korala za stoku nego prostora za prolaz košija. Svuda su se videli krajevi drvenih ograda, a prašina je lebдела u vazduhu kao smola.

To je kockara odmamilo od prvobitne namere da potraži šerifa.

Krēma „Papagaj“ bila je prvi cilj za ožednelog Džordžijanca. Desetak minuta pre ili posle neće naškoditi mrtvacu severno od Rokvuđa.

Na ulazu, u kavezu od trske, lju-ljao se par modrozelenih papagaja, pozdravljajući kricima svakog novog gosta.

Kockar je ušao u prohladnu prostoriju sa jedva nekoliko stolova, koji su okolo imali klupe umesto stolica. Na prozorima su bili na-

maknuti šareni zastori, ušiveni od nekoliko uzanih prekrivača, dajući krēmi pored hladovine i tonove polutame.

Za šankom nije bilo nikoga.

Krčmar je, sa još tri svoja gosta, igrao karte za stolom u uglu. Bezvoljno se pridigao kada je primetio pridošlicu.

— Ne izdajemo sobe — odmah je obavestio kockara, gegajući prema šanku.

Imao je kratku, oštru kosu i veliki nos sa zaobljenim vrhom. Nekoliko bradavica štrčalo mu je po licu.

— Radije spavam u sedlu — napomenuo mu je kockar, praveći kažiprstom trag po debelom sloju prašine na drvenoj površini bara. Međutim, krčmar se pravio da ne vidi ovaj gest.

— Viski?

— Ako zapitam za brendi... neću li izgledati da sam sišao s uma?

Krčmarevo lice se izdužilo, a onda opustilo.

— Imate sreće — rekao je. — Jednu bocu držim već osam meseci. Niko to ne traži ovde...

— To se zaista zove sreća — složio se Dok.

Krčmar se podbočio, odmeravajući Džordžijanca radoznalim pogledom.

— Okupljanje je počelo — rekao je, kao da glasno razmišlja. — Što se mene tiče, to je dobar znak. Viski će poteći u većim količinama nego dosad.

Holidej je leđeno pogledao krčmara. Taj pogled mogao je da se shvati kao pitanje, ali i kao pretnja.

— Nisam ništa mislio... — počeo je da muca.

— Čovek koji ne misli, obično

kaže gluposti — složio se Holidej s njim. — Ili se možda varam?

— Ne... ne varate se.

— Koliko dugujem za brendi?

— Dolar...

— Hteo bih celu bocu.

— Rekao sam... dolar.

Kockar je stavio pet dolara na šank i uputio se za najudaljeniji sto.

Za to vreme, krčmar se, nogu pred nogu, vratio svom kartaškom društvu i počeo nešto da šapuće. Onda su sva četvorica krišom pogledali ka Džordžijancu.

On je, međutim, mirno počeo da reda karte ispred sebe.

Nije prošlo mnogo vremena kada se na ulazu ocrtala pozamašna figura Roja Bleka, rokvduskog čuvara zakona. Krčmar i njegovi parneri su odmah prekinuli s igrom, a šerif se uputio prema usamljenom Džordžijancu. Uz put je poneo jednu klupu i seo prekoputa kockara.

Međutim, Holidej je nastavio da reda karte, ne udostojivši šerifa ni pogledom.

— Već imam dvojicu na vratu — prešao je odmah na stvar Blek. svojim dubokim glasom, okupan znojem. — Ko ste vi?

— To pitanje možete mi postaviti kad me uhapsite, šerife — rekao je Dok jedva mičući usnama.

Šerif je nabrao čelo. — A možete znati odakle dolazite?

Holidej je ćutke pokazao prema severu.

— Ko vas je najmio? Volš? Emerson? Drejk? Ili je Karadin doveo trećeg?

Kockar je odložio karte i položio svoje duge, fine prste na sto.

— U čemu je nevolja, šerife? — zapitao je bladrnim glasom.

Ali sada je na Bleka bio red da umukne. Zagledao se u Džordžijanca kao da se nečega priseća.

— Pitam se nismo li se već negde srelili — progovorio je cepajući reči na slogove. — Biće da ipak nismo, jer ja imam vrlo dobro pamćenje. Vi ste revolveraš, zar ne? Odakle dolazite? Iz Vajominga? Kolorada? Oregona? — Onda je još jednom obuhvatio pogledom svog sagovornika. — Ne ličite na onu najgoru vrstu ubice, ali izgleda može da zavara. Čovek je ono što nosi u srcu, a to se ne vidi. Ko vas je najmio?

— Ne znam u čemu je stvar — odgovorio je Holidej, slažući lagano reči — ali mene niko nije najmio. Ja sam slobodan čovek u prolazu kroz ovaj grad.

— To mnogi kažu prvih nekoliko dana — klimnuo je Blek glavom. Izgledao je kao čovek kome je bilo svega do guše. — Koliko ostajete? Sat? Dva? Dan? Dva?

— Desetak minuta — odgovorio je kockar. Šerif se na to neveselo nasmejao.

— Desetak minuta? — upitao je. — Mister, i to je dugo ako želite da ostanete neutralni. Ovde su svi počeli da se opredeljuju. Dovode se revolveraši i najavljuju venčanja... Ko će to sve razmrsiti? Zna li šta ću da učinim?

Kockar je odmahnuo glavom. — Uopšte uzev ne znam, ali znam da ćete sledećih nekoliko časova biti vrlo zauzeti.

— Tačno — rekao je šerif iskreno, ali kao iznenađen strančevim „pogotkom“. — Sledećih nekoliko časova biću na venčanju Volšove kćeri... I biću zaista vrlo zauzet.

— Nisam mislio na to — rekao je Dok

— Nego? — šerif je upitno digao obrve.

Holidej nije odmah odgovorio. Ležernim pokretima izvadio je tabakeru, odabrao jednu tanku havanu i kresnuvši palidrvce odbio nekoliko dimova. Onda je kroz dim pogledao šerifa koji je nestrpljivo čekao.

— Mislio sam da ćete biti zauzeti oko jednog leša — rekao je konačno.

— Leša? Kakvog leša?

— U pitanju je leš nekog starijeg čoveka od oko pedeset godina starosti, odevenog u prugasto odeo. Leš čoveka koji je vozio laki jednopreg sa ljubicastim krovom.

— Šta? Pa to je Volš! Samo on ima jednopreg sa ljubicastim krovom. — Šerif je začutao i podzrivo pogledao Holideja. — Otkuda vi to znate?

— Našao sam leš.

— Gde? Na kom mestu?

— Desetak milja daleko od grada. Prema severu, u jednoj pešćanoj uvali.

— I šta ste tamo našli?

— Mrtvog čoveka i jednopreg... ništa drugo.

— Jeste li videli tragove? Da niste nešto dirali?

— Ne ništa, ali tragova nema, jer su izbrisani.

— Izbrisani? Šta hoćete time da kažete?

— Samo to što sam rekao: izbrisani su. Našao sam leš, pored njega praznu bocu od viskija i ubijenu zmiju i revolver u ruci mrtvog čoveka. Ali tragova nema. Neko ih je izbrisao, ali ja sam ipak došao do nekog zaključka.

— I do kakvog ste zaključka došli? — zapitao ga je šerif nestrpljivo.

— Da je neko želeo da sve izgleda kao nesrećan slučaj, ali da je u pitanju nešto drugo. Uostalom, nemojte da se oslanjate na moj sud, pođite tamo pa ćete sami videti.

— I hoću! — rekao je šerif odlučno — poći ću iz ovih stopa. A vi... — zastao je trenutak — ... ne mičite se odavde.

— Rekao sam da ostajem u gradu samo desetak minuta — upozorio ga je Dok.

— Da, ali ovo je nešto izuzetno. Možda će biti potrebno da date izjavu.

Zatim se žurno okrenuo i izašao iz saluna. Malo kasnije u galopu je odjahao prema severu.

Holidej ga je ispratio pogledom. Šerif mu nije izgledao kao praznoglavac i pošto ga je slučaj zainteresovao odlučio je da ga sačeka. Okrenuo se krčmaru koji je iz prikrajka slušao razgovor i dao mu znak da mu naspe piće?

— Ko je taj Volš? — zapitao je.

— Rančer koji poseduje skroman ranč, ali ima najbolje izvore vode u okolini i najlepšu kćerku jedinicu.

Holidej je otpio gutljaj pića. — I ona se danas udaje?

— Da, ali to je baš čudno. Udale se za Karadina, velikog nevaljalca, koji je mesecima pokušavao da od njenog oca otkupi zemljište sa izvorima. Pošto mu to nije uspelo on je počeo da se udvara kćerki i danas treba da se venčaju. Ceremonija u crkvi će početi za sat-dva.

— Znači da će se taj Karadin ipak dočepati izvora, koje je hteo da kupi. Volšova kći će sada postati vlasnik imanja i Karadin kao njen muž dobija sve. Kratko i jasno.

Krčmar je zaklimao glavom. — Trebalo bi reći Ketii Volš da joj je otac mrtav. Venčanje na dan očeve smrti je pravo svetogrđe.

— To već nije moja briga — rekao je Dok i nastavio da pijucka brendi. Kroz prozor je posmatrao kretanje na ulici i video kada su se crkvom počeli okupljati građani u svečanim odelima. Neki su dolazili pešice, a neki kolima iz okolnih rančeva. Konačno su skup ukrasili mlada i mladoženja, najpre mladoženja koji je odmah ušao u crkvu, a zatim i mladu u pratnji nekog starijeg čoveka. Ali po njenom držanju videlo se da je zbunjena jer se često, sve do ulaska u crkvu, osvrtała kao da nekoga iščekuje. Odmah posle njenog ulaska začulo se pevanje hora što je značilo da je ceremonija počela. Napolju pred vratima crkve ostala su samo dva čoveka mrgodnih lica.

— Karadinovi psi čuvari, Somers i Bruks — promumlao je krčmar. — Lupež nikuda ne ide bez njih, pa ga prate čak i na venčanje.

Holidej je ćutao. Posmatrao je nezainteresovano rokvdsku crkvu koja je, kao i ostale zgrade, bila napravljena od dasaka s tim što je bila sveže obojena belom bojom i imala takođe belo obojeni zvonik koji se dizao ka nebu. Dok je on tako bio zauzet posmatranjem iza ugla ulice pojavio se jednoglasno sa ljubicaštim krovom. Holidej je na sedištu prepoznao šerifa koji je kola doterao do crkve i stao. Zatim je sišao iz kola očigledno sa namerom da uđe u crkvu ali su ga dvojica ljudi ispred crkve zadržali. Mada nije čuo šta su razgovarali, Dok je po gestikulaciji i zlu radnim osmesima dvojice revolveraša brzo zak-

ljučio da će šerifu biti potrebna pomoć.

Ni sam ne znajući šta ga je na to postaklo, Holidej je ustao i, namesitivši opasač sa revolverom, pošao ka crkvi.

Već na ivici nerava šerif Roj Blek ugledao je krajičkom oka došljaka u tamnom odelu i, za čuno, osetio olakšanje. Od obračuna sa Bruksom i Somersom delilo ga je još samo jedan korak i dolazak nepoznatog putnika ulivao mu je nadu da se taj obračun može srećno završiti.

Za to vreme čovek iz Džordžije — lagano približavao crkvi.

Providan, beličast oblačak dima omotao mu se oko lica i stapao sa podnevnom jarom. Zatim je opušak sleteo u prašinu, a obod šešira se malo pomakao uvis.

Kreg Somers je pokušao da se seti tog lika, ali mu nije uspevalo. Onda mu je pogled pao na strančev „kolt“, i sve mu je bilo jasno!

Dok Holidej!

Nije imao petlje da to otvoreno dobaci Bruksu. Ne bi ni vredelo, kockar se već nalazio dovoljno blizu da mu zapuši usta.

— Nisam čuo zvona, šerife! — dopro je do Bleka njegov zvonak glas.

Roj Blek je osetio da je stranac uz njega. A to mu je značilo mnogo u tim trenucima. Nije se setio da se zapita zbog čega je promenio odluku da se više ne meša u stvari koje ga se ne tiču.

— Imam problema s Karadinovim momcima — priznao je muklo.

Kreg Somers je ćutao. Ali, za Bruksa je dolazak stranca predstavljao osveženje.

— Gle — uzviknuo je — momak kao iz kutije izašao! Pogledaj Kreg, kakvu je maminu mazu doveo šerif za ispomoć? Kao ispod pegle da je iskočio!

— Idi po gazdu — šapnuo je Somers što je mogao tiše.

Međutim, Bruks ga, izgleda, nije čuo.

— Da sačekamo zvona, šerife? — zapitao je kockar.

— Onda će biti kasno — rekao je Roj Blek i krenuo.

Ali Džimi Bruks se isprečio pred njega. Više se nije smeškao.

— Još jedan korak, šerife, i...

Holidej je zakoračio napred.

— I? — upitao je glasno.

— I obojicu ću ustreliti kao pse! — završio je Bruks svoju misao.

Kreg Somers je pogledao prema vratima. Najradije bi se odšunjaio tamo i pozvao Haradina da sredi račune sa Holidejem. Jer, na sve je mogao da računa da će ga u Rokvudu snaći za platu od hiljadu dolara mesečno, samo ne ovo!

Samo ne ovo satansko, ledeno oko, koga se sećao iz Ebilejna! Onda se na vreme povukao iz jedne gužve. Hoće li mu to uspeti sada?

Na sreću kockar ga je samo kratko pogledao. U očima mu je sevnula iskra interesovanja, a onda je pažnju opet usredsredio na Bruksa.

— Dakle? Hoćeš li potegnuti ili nećeš?

Revolveraš ga je gledao obuzet nedoumicom. Čudila ga je Somersova uzdržanost koja je morala imati neki uzrok. Ipak, Holidejevo prezrivo ponašanje izazvalo ga je da zaboravi na svaku opreznost.

— Kome ti to, prokleti kicoše?

I munjevito je spustio ruku ka bedru.

Odjeknuo je pucanj!

Šerif Roj Blek nije stigao ni da registruje pokret kojim se Holidej poslužio. Samo je video plamen i čuo prasak!

Zatim je sledio Bruksov jauk. Njegov „kolt“ je odleteo u stranu, a on se, potom, uhvatio za povređenu šaku.

Kreg Somers nije ni trepnuo. Ni iznenađenja nije bilo na njegovom licu, znao je vrlo dobro kako poteže legendarni kockar!

Dok je Džimi Bruks stenjaio, pridržavajući zdravom rukom razmrskanu šaku, Džordžijanac se okrenuo prema Somersu.

— Čini mi se da si danas bio u šetnji — obratio mu se hladno, a njegove reči više su zvučale kao konstatacija nego kao pitanje.

— To je moja stvar! — odrezao je Somers, povukavši se korak nastrag.

— Možda nije samo tvoja, možda je i šerifova?

Somers je stisnuo usta i prestao da žvaće travku među zubima.

— Izgleda da imaš neke veze s onom kočijom pozadi? — nastavio je kockar, pokazujući glavom iza sebe. Roj Blek ništa nije razumeo, ali je predosećao da stranac na nešto cilja i odustao od namere da odmah uleti u crkvu.

— Kakvom kočijom? — promumlao je Somers, ali nije uspevao da zadrži potpunu mirnoću. Kockarev pogled kao da ga je sekao, komad po komad.

— Zašto ne priznaš? — hladno ga je kušao ovaj. — Ti si ubio rančera Volša, i to po naređenju? Čijem naređenju?

Kreg Somers je prebledео.

U stvari, optužba je bila tako

glasno izrečena da je pobudila pažnju prolaznika koji su sve vreme dotle stajali povučeni i naizgled nezainteresovani.

Zaprepasčen time što je čuo Roj Blek je sa čuđenjem i divljenjem zurio u Džordžijanca.

Revolveraš se odmakao još jedan korak natrag, prema zidu.

— Ne volim kojekakva lupetanja — odbrusio je, skrenuvši pogled prema Bruksu. Lupež je zaboravio na bolove, pa je i sâm buljio, u kao od kamena isklesano, kockarevo lice u senci.

— Zna se čija on naređenja prima... — javio se Blek stisnutih zuba. Stranac je mogao samo tek tako da baci optužbu u lice, ali morao je da ima i dokaza!

Holidej je ispružio ruku prema Somersu.

— Imaš lep prsluk — oslovio ga je nehajno — i to sa dugmadima od srebra.

Blek još ništa nije shvatio. Ni Somers.

Međutim, kad je spustio pogled naniže, shvatio je!

Nebesa! Kako to nije primetio?

— Nedostaje ti jedno dugme — podsetio ga je Holidej.

Tada je Džimi Bruks zauriao.

— Šta čekaš, Kreg? Zašto ne ubiješ tog smrdljivog kojota?

Ali Somers još nije reagovao.

— Izgubio sam ga negde, pa šta? — procedio je, s mržnjom u očima.

— Ja ću ti reći gde si ga izgubio! — dobacio mu je Dok i izvukao iz džepa mali, srebrnasti predmet. — Ovo sam našao pored leša Kinga Volša!

Kreg Somers je procedio kletvu, odskočio u stranu i izvukao svoj „kolt“.

Tim gestom priznao je svoje učešće u zločinu. Mogao je mirno odbiti optužbu i smisliti neki izgovor za izgubljeno dugme. Ali prisustvo Doka Holideja obuzelo mu je sposobnost razmišljanja i on je učinio ono što bi učinio svaki zločinac njegovog kova. Ali Holidej je bio spreman. Njegov „kolt“ je planuo, i ubica je uz jauk ispustio revolver, ali je istovremeno intervenisao i šerif Blek. Njegova dva hica pogodila su Somersa u prsa.

Srećom, nije bio dovoljno predzan, pa je tako imao svedoka protiv Stiva Karadina.

— Sada ćete obojica propevati — zarežao je i uperio svoj „kolt“ prema Bruksu. — Diži se!

Somers je klečao grčeci se od bolova.

— Proklet da si, Holideje! — prosiktao je u pravcu kockara.

Roj Blek se trgao.

— Venčanje, šerife! — opomenuo ga je Džordžijanac i on je zaboravio zbog čega je hteo da se okrene na drugu stranu umesto prema crkvenim vratima.

— Ulazite! — naredio im je, vitlajući „koltom“ ispred lica. — Sad ćemo videti šta ima da kaže Karadin! Iznajmljuje ubice za Volša, a ženi se njegovom kćerkom! Čuli ste ovo?

Pred crkvom se već bila iskupila pozamašna gomila i ljutiti žagor je prostrujao kroz nju. Za Rojem Blekom pošlo ih je najmanje desetak odlučnih i na sve spremnih građana.

Ostali su smatrali za najbolje da napolju sačekaju ishod.

Džordžijanac je ostao zaboravljen, što je za njega bilo najbolje. Uputio se konju i uzjahao ga. Kre-

štanje papagaja iz istoimenog saluna ličilo je na jedini ispraćaj iz stočarskog gradića.

Nastavio je prema jugu.

*

Tonopa, veče istoga dana.

Lokomotiva se, bučno šišteći, zaustavljala na šinama pred neuglednom železničkom postajom. Oblaci vrela pare zasuli su daščani peron s jedne i u korov zaraslo polje s druge strane kompozicije.

Bila je to jedna od poslednjih vožnji na kraku pruge „Kalifornija trejn“, koja se pružala duž granice između Nevade i Kalifornije. Bila je osuđena da zamre, jer su stočni putevi i transporti nalazili kraći put za glavnu liniju, preko Gloseč Kanjona, gde je stoka mogla da se napaja na mnogim potocima i sveža stigne na tržište.

Nekoliko putnika već je silazilo, a među njima se nalazio i Dok Holidej.

Iz poslednjeg vagona izveo je svog ždrepcu, uzjahao ga i okrenuo put gradskih svetiljki.

Jedan mališan, ogrnut dugim prelukom koji je dosezao blizu kolena, nudio je retkim putnicima prenoćište. Razbarušena, duga kosa na glavi podsećala je na trnovit žbun.

— Ležaj, mister? Samo pola dolara! — nudio je dečak Holideju mogućnost da za jeftinije pare prespava noć u Tonopi.

Imao je preplanulo lice i krupne, crne oči koje su slobodno i neustrahivo gledale u svakoga kome bi se obratio.

Kockar je zaustavio konja.

— Hoćete sobu — blesnula je u dečakovim očima nada da je najzad našao jednu mušteriju.

Džordžijanac se nagnuo u sedlu.

— Dobićeš dva dolara ako mi nešto kažeš — rekao je.

— Šta, gospodine? Za dva dolara sve ću da vam kažem...

— Da li znaš, možda, nije li Net Denvers ovuda prolazio ovih dana? — upitao je.

Istog časa sa mališanovog lica nestalo je smeška.

Ustuknuo je nekoliko koraka na tragu, razrogačenih očiju. Usta su mu ostala otvorena, oči staklaste.

— Ne znam, gospodine — promucio je. — Nisam ništa čuo! Ništa ja ne znam...

I odjednom se okrenuo i dao u trk.

Holidej ga je ispratio zamišljenim pogledom.

*

Najveći salun u Tonopi bio je „Poker Fleš“, vlasništvo Fila Kamarga.

Nalazio se na samom ulazu u grad, sa velikim natpisom na belom drvetu. Preko njega, bilo je prebačeno laso, u kome se nalazila „uhvaćena“ flaša s viskijem. To je bio vrlo čitljiv znak da „Poker fleš“ salun raspolaže dobrim pićem i dobrim stolovima za kockanje.

Fil Kamarg je bio nekada revolveraš, čuvar reda po tuđim hotelima i kockarnicama. Kada je naku pio dosta novca, odjednom se povukao u miran život, preselio se iz Arizone u Nevadu, u Tonopu, i tu otvorio lokal.

Vlasnik je, inače, i ličilo pre na

revolveraša nego na krčmara. Istina, vešto je točio piće i umeo je da bude ljubazan sa gostima, ali je isto tako odlično potezao revolver kada bi gužva zapretila da se salun pretvori u ruševine.

Te večeri, u salun je ušao Sid Montana.

Bila je to jedna od retkih hulja sa severa, koja je mogla da podnese suvi pesak Nevade i da mu se prilagodi. Niko nije znao da li mu je pravo ime Montana ili naziv po zemlji odakle je stigao u Nevadu pre četiri godine.

„Poker fleš” salun bio je skoro krpat.

Svetiljka sa raznobojnim abažurima stvarale su cirkusku atmosferu. Kao da je svaki sto imao drukčiju boju. Duvanski dim lebdeo je nad glavama gostiju kao paukova mreža.

Fil Kamarg je ugledao Montanu na ulazu i tngao se. To je zaista bila retka prilika da čovek kao on mirno ulazi u salun, iako se šuškalilo da mu je glava ucenjena.

Za razliku od uredno odevenog Kamarga, Montana se oblačio samo zato što je to morao. Sve je na njemu bilo pohabano, prljavo, dok mu je lice prekrivala višenedeljna brada. Nosio je debelu košulju na kojoj je bila isečena kragna, a uzane, bledoplave pantalone padale su preko čizama izlizanih peta.

Smrknutog lica, Sid Montana je ušao u salun i pogledom pročešljao prostoriju ispunjenu žagorom i mirisom viskija.

Onda je krenuo prema šanku, nogu pred nogu.

Svi su mu se čutke uklanjali s puta. I oni koji su ga prepoznavali, i oni koji su osećali da je nepoznati u savezu sa đavolom. Takvo je

lice imao, u ožiljcima, mračno, stisnutih vilica i neprijateljsko.

Vlasnik „Poker fleš” saluna zaludio je svoju ionako zalizanu kosu i za trenutak prestao da toči porudžbine. Jedan od konobara slegnuo je na to ramenima i oslonio se na ploču da sačeka gazdin znak.

— Zdravo, bivši ubico! — pozdravio je Montana bivšeg revolveraša. Kamarg se nasmejao kiselo, ali je otrpeo.

— Zdravo Montana — otpozdravio je. — Koji te šerif sada juri?

— Nema takvog šerifa na Zapadu — iscerio se lupež i tek tada su mu kroz bradu i brkove blesnuli blistavobeli zubi.

Kamarg je nastavio da toči piće i konobar se udaljio od šanka. Montana je okrenuo leđa celoj sali i zagledao se u mahrano Kamargovo lice.

— Mali Karlos mi je javio — počeo je polako — da se neki stranac interesovao za Denversu.

Vlasnik „Poker fleša” je radoznalo načuljio uši.

— Stranac? — upitao je, skupivši obrve. — Ko bi to mogao biti?

Montana sleže ramenima.

— Došao sam da to vidim — rekao je. — Možda je kod tebe?

— Kako izgleda?

— Visok, u tamnom odelu, očija kao od leda... tako ga je Karlos opisao. Možda je probisvet, a možda je i neko federalno policijsko njuškalo...

Fil Kamarg se malo pridigao na prste, gledajući preko glava u najudaljeniji deo saluna.

— Jedan sličan stigao je malopre — promrmeljao je. — Ne liči mi na šerifa, jer je odmah seo da igra poker.

— Gde je? — živnuo je Montana.

— Dole, u separeu. Samo pazi...

— Da pazim? — zastao je lupež s prezrivim izrazom na licu.

— Ne izgleda mi naivan — opomenuo ga je Kamarg. — U svakom slučaju, bez gužve!

— Gužve su moj specijalitet — podsmehnuo se ovaj i krenuo napred.

Separe u kome se nalazio kockarski sto bio je „odsečen” od ostalog dela saluna paravanom od trske. Stranca, o kome mu je pričao dečak sa stanice, nije bilo teško razlikovati u gužvi oko stola. Nekoliko besposlenih kibicera pratilo je igru, u kojoj se gomila dolara preseljavala na stranu čoveka u crnom odelu i blistavobeloj košulji.

Sid Montana se prišunjao i neko vreme posmatrao poker: bila je to igra u kojoj tri partnera nisu imala šta da traže. Stranac ih je hladnokrvno pelješio, a da nijednog časa niko nije mogao da uoči ni najmanji sumnjiv pokret koji bi mirisao na trik ili podvalu.

Jednostavno, stranac je bio majstor u tome poslu.

Montana nije mogao, a da mu se ne divi.

Međutim, on nije došao zbog toga.

Ugurnuo je dvojicu ispred sebe, dohvatio prvu slobodnu stolicu i opkorao je. Tako je sedeo blizu Holideja i proučavao mu lice.

Ovaj ga, činilo se, nije ni primećivao.

Ali zato su ga dobro zapamtili ostali. Jedan po jedan, Holidejevi partneri su se izvlačili iz igre, mucajući poneku reč koja je trebalo da znači izvinjenje.

Zatim je sto bio slobodan.

I kibiceri su se povukli u salu, u potrazi za pićem. Sve to nije pro-

maklo Džordžijancu, pa je promrmlijao, ali dovoljno glasno da i Montana čuje:

— Od kakvog li smrada beže ovi ljudi?

Lupež je pocrveneo.

Srećom, tu promenu na licu niko nije video. Brzo se prebacio sa svoje stolice na susednu i dohvatio tek složen špil karata.

— Ti si pitao za Denversa? — oslovio je Holideja igrajući se kartama.

Kockar je ćutke digao pogled sa zelene čoje i njihovi pogledi su se sreli. Nebesa! Kakve je oči imao taj kicoš, pomislilo je Montana. Imao je pravo mali Karlos, bile su to ledene oči.

— Zašto tražiš Denversa? — ponovio je pitanje.

— Imam nešto da mu kažem — odgovorio je Dok.

— Nešto važno?

— Važno za njega — potvrdio je kockar.

— Šta bi to moglo biti? — interesovao se Montana.

— Reći ću samo njemu — odgovorio je Dok. — Ali treba da požuri.

— Ko si ti? — upitao je Montana zažmirivši očima.

— Ne pitam ni ja tebe — uzvraatio je Dok. — Ako poznaješ Denversa neka dođe. Odmah.

— Ako bude neka zamka, oprostise od života! — upozorio ga je Montana. — Poći ćemo njemu...

— Ja ne idem nikome na noge. Neka dođe on ovamo — odbio je Holidej.

— Možda ćeš morati!... — iscerio se Montana.

Holidej je prekrstio ruke i zavalio se na stolicu, dok je njegov sa-

govornik okrznuo pogledom senku čoveka koja se nadnela nad sto.

Čovek koji je stajao pored Holideja držao je revolver u ruci spuštenu pored teja. Smeškao se glupavo kao mentalno zaostale osobe, ali mu je ruka bila mirna i sigurna.

— Ako ne možeš on će pucati — opomenuo je Montana Doka. — To je ljudi Mils, on puca na moj najmanji mig.

Holidej se nije pomerao.

— Reci tvom ludom Milsu — dobio je Montani — da ću ga ja prvi razneti na komade ako ne skloni revolver.

— Šališ se? — zlorado se smejućio ovaj. — Čime ćeš to učiniti? Pogledom?

— Ovim — rekao je kockar i ispod ruke proturio niklovanu cev svog „linkolna“.

Kad je samo uspeo da izvuče revolver. U jednom trenutku držao je ruke prekrštene na prsima, a u drugom već je držao revolver u ruci.

— Vрати to natrag — naredio je Milsu. Ovaj ga je oklevajući poslušao.

— I idi na svoje mesto — naredio mu je opet Montana.

Mils se povukao kao pas podvijena repa.

Sid Montana je, najzad, zaključio da čovek pred njim nije samo kockar već i prava revolveraška ajkula.

— Denvers će doći — najzad je izustio kroz zube. — Ali ti neću reći kad i gde...

— Biću ovde samo do jutra — rekao je Holidej i ustao.

— Imaću to u vidu.

— Znam da hoćeš, za Denversovo dobro... — rekao je Dok i pošao ka šanku.

Fil Kamarg je već znao šta treba da natoči.

— Brendi? — upitao je ljubazno, dohvatajući bocu sa postolja velike police oko ogledala.

— Jedan — složio se kockar.

Prinoseći čašu usnama, video je u ogledalu kako Montana izlazi iz saluna. — Imate li sobu sa pogledom na ulicu? — zapitao je krčmar.

Vlasnik „Poker fleša“ se ispratio.

— Očekujete nekoga?

— Očekujem sobu — mirno je odgovorio kockar.

— Naći ću vam — užurbao se Kamarg, goreći od radoznalosti. — Možda neće biti po vašem ukusu, ali je čista.

— Spavao sam ja i u sedlu — rekao je Holidej.

— Onda je sve u redu — nasmešio se Kamarg usiljeno. Kopkalo ga je šta su imali da pričaju bitanga kao Montana i čovek takvih manira kao što je stranac u besprekornom odelu tamne boje.

— Ako vam nedostaju lepe devojke i tome slično... znate šta hoću da kažem? — ponudio mu je krčmar servilno. — Preporučio bih vam hotel „Džentimen“, kod mog prijatelja Vika Vilera...

Holidej je izvukao jednu od svojih mirišljavih cigara.

— Možda ću i o tome razmisliti — obećavao je, kresnuvši palidrvce o ploču bara.

Zatim je izašao.

Dok je lagano pružao korake duž trema bio je siguran da ga prate. Instinktivno je to osećao i bio je zadovoljan što se sve odvijalo po njegovim pretpostavkama. Sid Montana je za svaki slučaj sve predvideo, ali je nešto izgubio iz

vida: čovek kao Džordžijanac imao je čelične nerve.

Sve je dočekivao svojom legendarnom hladnokrvnošću i uobičajenom ironijom.

Išao je lagano, osluškujući korake iza sebe. Neko ga je pratio. Ugolom oka zapazio je siluetu nekog čoveka u senci nastrešnice. U jednom momentu naglo je stao i okrenuo se. Našao se licem u lice sa Sid Montanom. Uhvaćen na delu on se samo glupo osmehnuo.

— Reci svom prijatelju da priđe — obratio mu se Holidej ledenim glasom.

Montana je bez reči stajao. Ovaj zagonetni čovek unapred je pogadao svaki njegov korak. Shvatio je da nema kuda.

— Tamo je Denver — rekao je tiho.

Holidej nije ni trepnuo. Obod šešira skrivao mu je lice, ali su u mraku belo svetlucale njegove beonjače. — Pozovi ga — rekao je.

— Ovde je previše svetlo — primetio je Montana.

— Tamo je suviše mračno — odgovorio mu je Džordžijanac, ne udaljujući ruku od drške revolvera.

Montana je oklevao. Onda je slegnuo ramenima.

— Reći ću mu — promrmljao je. Zatim se uputio na drugu stranu.

*

Ubrzo su se pojavila obojica. Čovek sa Montanom izgledao je visok i snažan muškarac, u dugom kaputu sive boje i šešira natučenog na čelo. Nosio je opasač prebačen preko kaputa a nisko obešen „kolt“ na desnom kuku.

Zaustavili su se blizu, ali tek toliko da im lica ostanu u senci.

— Šta imaš za mene, stranče? — zapitao je Montanin prijatelj. — Ja sam Denver.

Imao je dubok glas, baš onakav kakav bi trebalo da sadrži tako mišićavo, snažno telo.

— Nešto za tvog malog brata! — obavestio ga je Holidej.

Denver je pogledao Montanu, ali ovaj je slegnuo ramenima. Za trenutak je nastao tajac.

— Šta je s njim? — upitao je žustro Denver, ostajući u senci.

— O tome ćemo kasnije — rekao je Dok. — Kad prekinete cirkus!

— Šta to znači? — procedio je Montanin prijatelj.

— Ti nisi Denver! — dobacio mu je Džordžijanac.

Čovek je još jednom izmenjao pogled sa Montanom.

— Kako bi ti to znao? — upitao je.

— Pravi Denver ne bi gledao u Montanu već bi odmah prišao da sazna detalje — rekao je Dok.

Holidejevi sagovornici su nemo ćutali.

Onda se čuo korak trećeg čoveka, preko ulice. Izgledalo je da Tonopa vrvi od Denverovih momaka!

Čovek koji im se pridružio bio je takođe visokog rasta i širokih ramena. Imao je čudan šešir: iznad samog oboda nalazila se obmotana svileni marama jarkocrvene boje čiji je kraj padao na potiljak. Imao je na sebi crnu košulju i kaput od jelenske kože koji se oko pasa vezivao običnim pojasom od istog materijala. Pantalone od platna nešto proširene pri dnu skoro su lizale prašinu glavne ulice, uz ujednačen ritam mamuza.

Čovek je stao pred kockara i mirno mu se obratio.

— Reci šta imaš, ali budi kratak!

Holidej je prvo zapalio cigaru i pri kratkom odsjaju plamena uhvatio Denversov užareni pogled.

— Tvoj brat... — rekao je potom, namerno odugovlačeći sa odgovorom — nalazi se u Džeriku. U zatvoru.

— Šta to pričaš, čoveče? — skoro da se nasmejao ovaj. — On je... nije važno gde, ali tamo sigurno nije.

— Na tvom mestu ja se ne bih mogao zakleti u to.

— Znači, pobegao je? — promrmljao je za sebe Denvers. — Šta mu se desilo? Je li uhapšen zbog skitnje?

— Zbog pljačke.

Denvers se trgao i pružio ruku kao da će zgrabiti Holideja za prsa, ali se uzdržao. — Zbog pljačke? Bart? — progovorio je s nevericom. — Čuj, čoveče, kakva je to glupa igra?

— Nikakva — rekao je Dok, podigavši visoko obrve. — Stvar je u tome što je tamošnji šerif šćepao vašeg brata i sada traži da se predate inače će da obesi mladića.

— Oni to ne smeju... ne mogu da učine... — procedio je. — Za pljačku se ne sudi na vešanje.

— Da, kad se sudi — rekao je Dok mirno — ali ne bi to bilo prvi put da neko bude obešen bez suda. Ako se ne predate uveren sam da će vaš brat biti obešen.

Denvers ga je pogledao žmireći očima. — Kako da znam da ne lažeš... da nije u pitanju podvala... klopka?

— Otidite u Džeriko i proverite — rekao je mirno Dok.

— Ja mu ništa ne bih verovao. Izbrbljao je Montana.

Denvers ga je učutkao pokretom ruke. Gledao je netremice Holideja u oči. — Ti... — zaustio je, ali mu se licem razlio izraz uvažavanja. — Zašto vi ovo radite? Zašto ste me obavestili?

— Jednostavno ne volim kad neko zloupotrebljava svoj položaj, pa makar to bio i šerif. Ne volim takve čuvare zakona, ne volim gradove kao Džeriko... i ne volim da jedan mlad čovek plati suviše veliku cenu za možda nesmotreno učinjenu grešku.

— Mlada budala, eto šta je on — izustio je Denvers s naporom i uhvatio se za čelo. Još uvek ispunjen sumnjom ponovo je pogledao Doka.

— Ko ste vi?

Džordžijanac je počutao. Uostalom, ono što je imao, to je kazao.

— Zovem se Holidej — rekao je najzad. — Dok Holidej, ako vam to nešto znači.

Net Denvers je odskočio kao oparen.

Izgovoreno ime odjeknulo je kao eksplozija dinamita!

— Dok Holidej? — ponovio je Net Denvers, s izvesnim strahopoštovanjem. Odjednom se setio priča o čudesnom strelcu i kockaru i „koltu“ sa drškom od slonovaće.

— Ne verujem! — gundao je Montana. Ipak, uspomena iz „Poker fleš“ saluna bila je sada mnogo opipljivija. Zvuk čudesnog imena o kome je Zapad ispredao legende, prostrujao je između njih kao ledeni vetar sa Snejk planina.

Net Denvers se odmakao.

— Ni ja mu ne verujem — rekao je iznenada čudno izmenjenim glasom i povukao se još više nastrag. Ruke su mu se našle nad drškama revolvera.

Sva trojica su stajala poredana jedan pored drugog nasuprot kockaru.

Onda se Denvers kratko nasme-
jao.

— On je — rekao je zatim. —
Samo Holidej može mirno da čeka
tri protuve da prve potegnu. Niko
drugi!

Onda se okrenuo i bez reči po-
šao preko ulice. Njegova dva pra-
tioca pošli su za njim. Kao što se
pojavio, tako se Net Denvers stopio
sa tamom.

Holidej je za trenutak ostao na
mestu gledajući za njim. Zašto se
uopšte uplitao u ono što ga se nije
ticalo? Da li se on to sažalio na
jednog mladog čoveka, tako reći
dečaka, da li je zbog njega dojahao
čak iz Džerika ili je možda u nje-
govoj sudbini video deo svoje sud-
bine? Nije li se možda sažalio na
samog sebe? Odgovor na to pita-
nje ostalo je da lebdi u tami noći.

Sutra, kada istok oboji purpurno
rumenilo jutra odjahaće dalje. Ali
ma gde pošao čekaće ga neki Dže-
riko.

Okrenuvši se, uputio se ka svom
hotelu.

•

•

Zora je zatekla Barta Denversa
uz prozorče ćelije u Džeriku.

Mogao je sada lepo da vidi gre-
de, o koje će uskoro biti obešen
zajedno sa svojim novim „prijate-
ljima“, s kojima je nameravao da
započne blistavi put bandita po-
put starijeg brata.

Jedan zrak sunca zalutao je u
zavorsku prostoriju i ucrtao ble-
dozlatni kvadrat na gornjem delu
zida.

Zatim su se u hodniku čuli ko-
raci i Bart Denvers kao da se pro-
budio iz svoje obamrlosti.

Šerif Džerika Gordon Džekobs
izneo je svoje lice iz tame na os-
kudno svetlo i ćutke premerio svu
trojicu.

Aboni ga je pozdravio mahanjem
ruke, kao da je sreo dobrog prija-
telja iz mladih dana. Mel Adams
je pljunuo u stranu i ponovo uto-
nuo u mrzovolju i apatiju.

Džekobs je ukrstio pogled sa
mladim Denversom. Oči mladića
bile su preplavljene očajem — ali
Džekobsovo srce to nije taklo. Čak
ga je i radovalo.

— U zoru ćeš visiti! — nemilo-
srđno ga je obavestio — ukoliko
te brat ne spase. Zato se spremi.

Ako je od mladića očekivao tr-
zaj ili krik straha, prevario se.
Bart Denvers ga je samo posmat-
rao. Čak je i očaj u njegovim oči-
ma ustupio mesto ravnodušnosti.

— Nadam se da si čuo — dodao
je Džekobs.

Mladić je spustio pogled i nešto
kao osmeh zaigralo mu je na ug-
lovima usana. Stajao je pored re-
šetaka nem. kao skamenjen, dok
se šerif Džekobs udaljavao hodni-
cem.

•

Vest koju je Džekobsov čovek
proturio u Šangriju o hvatanju
Barta Denversa nije doprla do Ne-
ta, ali je „uhvatio“ Vin Čelok iz
Grin Springsa.

Sada je jahao prema Džeriku,
nadajući se da će stići na vreme.

Imao je blizu sedamdeset godi-
na, potpuno belu kosu i bele br-
kove i bradu. Međutim, išao je do-
sta uspravno i hitro, a svoje mr-
šavo i žilavo telo vukao je i tamo
gde se mnogo mladi ne bi rešili da
ućine.

Vin Čelok je bio predradnik kod starog Kepa Denversa. Net mu je u detinjstvu cupkao na kolenu, a uspeo je i Barta da odgaji, sve dok revolje nisu počele da pritiskuju njihovo poslednje utočište. Srećne godine prohujale su čim se Denvers stariji odmetnuo od zakona uzimajući u svoje ruke pravdu, kada su mu oca ubili u Tonopi.

Sa malim Bartom i odanom kuvaricom Elzi živeli su u čarobnoj dolini Grin Springsa, a onda su se „bube“ uselile u dečakovu glavu i jednostavno je pobegao u svet.

Stari Čelok se osećao krivim za to bekstvo. Trebalo je bolje da pazi na Barta kad su nemirne godine nastupile i obrlatile njegovu usamljeničku dušu, punu priča o Netovim izmišljenim ili poluistinitim avanturama širom Nevade, sve do granice Arizone i Kalifornije.

Izgleda da je mladiću jednostavno došlo da ode, i on je to učinio.

Vin Čelok se nije dvoumio da stavi svoj život na kocku samo da dečaka izvuče iz ćelije. Istina, on nije bio revolveraš, niti je raspolagao novcem, ali se uzdao u svoju srećnu zvezdu koja ga je, eto, čitavih sedamdeset i više godina pratila po prašnjavim putevima Zana da.

Još nije znao kakva ga sreća ili lačnije nesreća čeka u Džeriku.

Ni tabla sa natpisom „Strancima ulaz zabranjen. U krainjoj nuždi javiti se prvo šerifu Džekobsu“ nije pokolebala starog Čeloka.

Načitao se on sličnih upozorenja u svom životu na desetine, nailazio iz takvih i sličnih na uperene pušćane cevi, na vrelo olovo, pa je opet nosio glavu na ramenima.

Ujahao je u Džeriko odmah posle podneva, na svojoj isluženoj, olinjalnoj kobili Dženifer. Preko sedla

je držao staru pušku marke „spenser“, s kojom se davno služio protiv bufala, a ne bandita ili Indijanaca. U poslednje vreme, međutim, ona se oglašavala i na neugodne prolaznike i posetioce.

Nije se moglo reći da je prolazic nezapažen. Ličio je na usamljenika sa planinskih vrleti ili iz austinijskih pešćara, koji bi jednom u pola godine silazio do gradova da vidi ljude i pokupi nešto hrane i municije za preostalih šest meseci.

Pred jednom zgradom učinilo mu se da vidi naoružanog čoveka. Za trenutak je zaustavio konja i svoju karabinku „spenser“ stavio u platnenu futrolu s desne strane.

Da, bio je u pravu.

Jedan od glavnih šerifovih pomoćnika Malkom Tejt šepurio se ispred berbernice, sveže podšišan i izkrijan. Dolazak belobradog starca odmah mu je pao u oči i već se spremio da mu očita lekciju.

Sišao je na ulicu, stavio ruke na leđa i raskoračio se koliko je god mogao. Čelok je snishodljivo skinuo šešir.

Bio je na takvom mestu da i Čelok morao da napravi veliki luk ako je mislio da prođe dalje. Ali, to nije bilo pravo rešenje. Po Tejtovom licu zaključio je da ima pred sobom osionog, ali priglugog zvezdonosca, pa je snishodljivo sa sklanjajući, skinuo svoj ulubljeni šešir.

Malkom Tejt je podigao obrve i razvukao usta u smešak. Bio je odobrovoljen.

— Matori — kazao je klataći se na vrhovima svojih čizama — zar ne umeš da čitaš?

Čelok se prisetio table na ulazu u grad.

— Umem — rekao je, stavljajući šešir ponovo na glavu.

— Pa?

— Pa, pošao sam da se javim šerifu — dodao je zatim.

Tejt je nabrao obrve.

— Šta tražiš u Džeriku? — zapitao je oštrije.

— Putujem za Pelisejd, pa sam mislio da nešto pojedem i nadržanim konja... ako dozvolite?

Tejt je razmišljao. Prvi put u njegovom životu neko mu se obraćao kao pravom čuvaru zakona, a ne privremenom najamniku.

— Sjaši i ostavi konja i pušku ovde — pokazao mu je na gredu ispred berbernice. Onda je izvadio svoj časovnik iz džepa. — I da si za deset minuta zbrisao iz grada!

— S vašim dopuštenjem — naklonio se starac i sjahao.

— Ali prvo se javi šerifu — opomenuo ga je ovaj, za svaki slučaj.

— Upravo sam to nameravao, mister šerife — savijao je Čelok kičmu.

A čim je okrenuo leđa, uputio je pregršt poluglasnih psovki na Tejtovu adresu. Ovaj to, međutim, nije čuo.

Dok je prolazio ivicom ulice, primetio je još dva naoružana čoveka: jedan se nalazio na krovu hotela „Union“, a drugi se šetao između saluna i trgovine.

Dakle, Džeriko se spremao da dočeka Denversa onako kako zasluži, s tucelom do zuba naoružanih ljudi, ako ne i više. Samo, najvažnije je bilo da Barta nekako izvuče iz te gužve.

Šerifova kancelarija nalazila se upravo pred njim.

Oslonjen o zid, s cigaretom u zubima, pomoćnik čuvara zakona u Džeriku Milton Vajs gledao je suvonjavog starca kao u zalutalog psa.

Ni Čelok nije imao bolje mišljenje o dugonogom zvezdonoscu lupčskog lica.

Starac nije imao ni opasač ni pušku. S te strane bio je bezopasan.

Ali bilo kakav stranac u Džeriku toga dana morao je da se dobro „pročešlja“, a onda isprati natrag, bezuslovno. S takvom naredbom Vajs je bio načisto. Izuzetaka nije moglo da bude.

— Kuda? — upitao je Čeloka, videvši da se upućuje prema ulaznim vratima iza kojih se nalazio Džekobs.

— Treba da se javim šerifu — odgovorio je on, uveren da Vajs nije kao onaj prvi. Kod njega ulaganje nije palilo.

— Možeš meni da se javiš.

Vin Čelok se nije dao tako lako udaljiti.

— Hoću kod šerifa — rekao je.

— Nema on vremena za kojekave skitnice — prezrivo je odgovorio Vajs.

Čelok je pocrveneo, ali je zubima zadržao psovku.

— Moram do njega! — ostao je tvrdoglav.

— Gubi se! — povikao je Vajs.

Starac nije imao kud: natrag mu se nije išlo.

— Imam za šerifa poruku — rekao je.

Vajs je načuljio uši. Možda je Denvers poslao nekoga sa veću da dolazi?

— Kakvu poruku? — upitao je i koraknuo prema Čeloku.

— Ovde je — rekao je starac i zavukao ruku pod košulju.

Milt Vajs je kasno primetio da je nasamaren.

Vin Čelok se naglo izmenio: lice mu se zateglo, oči blésnule odlučnim žarom, ramena uzdigla i le-

da ispravila! Ni traga od staračke nemoći i drhtanja ruku.

Cev. vojničkog „kolta“ bila je upravljena pravo u pomoćnikov stoniak.

— Ulazi! — naredio je Čelok, pokazujući na vrata.

Vajs je oklevao... Bio je toliko zbunjen da nije stigao da sabere misli. Kako se desilo sve ovo? Ako se pojavi pred Džekobsom razoružan, ovaj će ga kasnije pojesti za večeru!

— Čekaj ti...

— Ulazi! — ponovio je Čelok naredbu takvim glasom da su Vajs sa podišli žmarci. — Inače ću pucati!

Pomoćnik šerifa se okrenuo.

— Ne pokušavaj da daš neki znak — dobacio mu je Čelok, pribijajući se uz Vajsa — ili ćeš dobiti odžak na kičmi!

Vajs je poslušao. Prišao je vratima i otvorio ih.

Šerif Džeriko je razgledao neke požutele papire. Podigao je pogled do Vajsovog lica.

— Šta se desilo kad tako...

Onda je ućutao, videvši da još neko ulazi za njim. Shvatio je da nešto nije u redu, ali je već bilo kasno.

— Ruke uvis! — povikao je Čelok i istrгнуvši Vajsov revolver iz futrole, uperio ga na Džekobsa. — Još više! Tako! A sad lepo otkopčaj opasač.

Džekobs je potsmešljivo zurio u Čeloka. — Šta ovo znači? — zapitao je otkopčavajući opasač sa revolverom i puštajući ga da padne na pod.

Vajs je nepomično stajao i ćutao. Dodir revolverске цеви на леђима надио га је ledenim žmarcima.

— Gde su ključevi, dajte ih ova-mol — naredio je Čelok kratko.

— Stari, ti si poludeo — nasmejavao se Džekobs. — Ne pravi budalu od sebe. Šta uopšte ti hoćeš?

— Ključeve od ćelija! — povisio je glas Čelok. — Nećeš slati decu na vešala.

— Decu? Misliš valjda... Hej, tebe je poslao Denvers! Zar...

— Niko mene nije poslao — obrecnuo se Čelok. — I ne misli da ćeš mi zavarati pažnju. Na prvi sumnjivi pokret pucam, nije važno šta će posle biti sa mnom! Gde je dečak?

Džekobs je pokazao glavom pozadi.

— Otvaraj! — naredio mu je Čelok.

Šerif je ispružio ruku i skinuo sa zida krug žice na kome su bili nanizani ključevi.

Njegov pogled mogao je za starca da znači samo smrtnu presudu ako mu se ikaže šansa da ga se reši. Ali, Čelok je računao na to i postavljao se tako da ih obojicu ima na nišanu.

Ušli su u hodnik.

— Barte? — proderao se Čelok.

— Ovde sam! — začuo se Bartov glas, ispunjen nadom i Čelok je poterao Džekobsa i Vajsa kroz hodnik. Došavši do ćelije, ugledao je blede i izmučeno mladićevo lice.

Gordon Džekobs je otključao vrata i, na Čelokov znak, ušao u ćeliju zajedno sa Vajsom.

— Tamo do zida! — naredio im je starac, izbegavajući da pogleda Barta.

Mladić se osmehivao, srećan što više neće morati da posmatra vešala sa malog zatvorskeg prozora. Aboni i Adam su radoznalo posmatrali mršavog starčića kako znački uteruje čuvare zakona u ćeliju.

— Gde je Net? — nestrpljivo je upitao Bart. — Napolju?

Vin Čelok je oklevao sa odgovorom.

— Nije — rekao je najzad.

Bartovo lice prvo je pokazalo razočaranje, a potom strah.

— Zar... zar si sam došao? Nisi valjda sam?

— Ne pričaj mnogo, sine! — prckinuo ga je starac. — Moramo da se izgubimo što pre oдавде!

— Ali...

— Ko su ovi ovde? — pokazao je na razgolićenog Abonija i smrknutog Adamsa. — Tvoji prijatelji?

— Nisu prijatelji — odgovorio je Bart.

— Sad nismo — iscerio se Aboni — a kad smo pljačkali onda si bio s nama, a ?

— Možete li vi napolje! — dao im je Čelok znak da izađu zajedno sa Bartom. — Jedino ako vam se sviđa ovaj pogled na vešala...

— To sigurno ne, matori! — rekao je Aboni.

Adams se češkao po glavi, gledajući čas u svog partnera čas u šerifovo skamenjeno lice.

— Požuri! — dobacio je Čelok obojici, a onda se okrenuo da pruži mladiću jedan od revolvera.

Tako je za trenutak okrenuo leđa Aboniju. Lupež je munjevito priskočio i tresnuo Čeloka po zatiljku!

Iznenađen ovim, Bart nije stigao ni da prihvati pruženo oružje, pa je „kolt“ ispaao iz starčevih ruku, pravo pred Džekobsove noge.

Ošamućen, Čelok se oteturao do zida.

Uspeo je da se održi na nogama i da podigne svoj revolver.

Ali, Džekobs se već bio dočepao Vajsovog „kolta“ i preko pognutog Abonija otvorio vatru...

Zaglušujuća pucnjava u maloj prostoriji odjekivala je trostruko

jače, a barutni dim obavio je ljudske prilike. Aboni je povukao Adamsa na pod, a Bart je stajao i dalje oduzet, šokiran, užasnut...

Vin Čelok se prostro po vlažnom podu obliven krvlju.

Čuvar zakona iz Džerika sasuo je svih šest metaka u telo starog stočara iz Grin Springsa. Starac je bio mrtav pre nego što je pao na pod.

Starac na podu, to je bila poslednja jasna slika u Bartovim mislima. Odmah zatim on se kao podivljala zver bacio prema Džekobsu. Aboni je šćepao mladića, ali nije uspeo da ga savlada. Priskočili su tada Adams i Džekobs.

Bart se otimao, urlao, ujedao, grebao noktima, udarao nogama. Onda je dobio udarac drškom „kolta“ po temenu i klonuo na rukama svojih bivših partnera.

— Prokleta kopile! — opsovao je Džekobs i obrisao znoj sa čela.

Aboni se polako vratio postelji, kao da se ništa nije desilo.

— Zašto si to učinio? — upitao ga je Džekobs.

— Šta to, šerife? — smejuljio se lupež.

— Zašto si se okrenuo protiv starog, kad si imao šansu da pobegneš?

Aboni se glasno nasmejao.

— Šansu? Nisam ja toliko lud, šerife! Da izađem napolje i da završim s olovom, umesto sa godinu-dve zatvora? Šta vam pada na pamet! Više volim dve lepe reči u našu korist na sudu, nego da rizikujem pakao.

— Te lepe reči sud neće čuti od mene — obrecnuo se Džekobs.

Vajs se, za to vreme, nekako povratio. Hteo je da poleti na onesvešćenog Barta, ali ga je Džekobs na vreme zadržao.

Bart Denvers je ostao da leži na

istom mestu gde je pao, pogođen mučkim udarcem.

Čarobna dolina Grin Spring sada je bila dalja nego ikada...

Sid Montana je dojahao kasno popodne u Džeriko.

U stvari, nije mnogo ni odmakao od table sa opomenom, kada se našao pred dvema pušćanim cevima.

— Ni makac dalje! — zagrmio je Malkom Tejt, kome su još brižne uši posle današnje Džekobsove pridike.

Montana je zategao uzde.

Tejt se sa još jednim čuvarem nalazio kraj samog korita za napajanje konja, iznad koga se nalazila pumpa za vodu. Nešto hladovine pružao im je jedan napušteni magacin, od koga je sada samo krov stajao na stubovima sa nešto okrnjenih zidova.

— Kuda si zapeo? — besno se isprečio Tejt. — Zar ne vidiš šta tamo piše?

— Vidim — odgovorio je Montana.

— Pa? Gladan si olova? Natrag!

Ali lupeža nije bilo lako zaplašiti praznim rečima.

— Nisam došao po olovo — rekao je, nagnuvši se malo u sedlu — već da prenesem poruku šerifu.

Tejt se kiselo iskezio.

— Jedan je danas isto kazao, pa je završio na groblju. Zato... gubi se!

Posle tih reči digao je pušku. To više nije ličilo na šalu.

— Stani, budalo! — prenuo se Montana. — Poruka je od Neta Denversa.

Ali Tejt je još uvek držao prst na obaraču.

— Šta je kazao?

— Reći ću to šerifu...

— Reći ćeš meni ili ćeš u pakao. Govori!

I pritisnuo je oroz. Zrno je prohujalo blizu Montaninih obraza. Konj pod njim se propeo i zamalo da ga nije zbacio.

— Net će doći večeras — rekao je, ugušujući gnev u sebi. — To prenesi svom dželatlu!

— Neka dođe sam — podsetio ga je Tejt. — Inače ćemo pucati u svaku senku.

— Doći će.

— Rekao si, a sada se čisti!

Montana je okrenuo konja. Sve dok nije iščezao sa vidika, oba stražara držala su podignute puške, spremni da pripucaju na najmanji sumnjiv pokret.

— Idi obavesti Džekobsa! — dobio je Tejt svom drugaru. — Ovo je bio Sid Montana.

Stražar je klimnuo glavom i izveo konja iz hlada.

Šerifa Džekobsa našao je u pošti, pored telegrafa Trojica bankara: iz Goldfilda. Karson Sitija i Ajlija potvrdili su spremnost da isplate obećane nagrade za hvatanje Denversa živog ili mrtvog, i šerif je u sebi već sabirao kolika bi ta suma na kraju mogla da ispadne.

— Šta je? — namrštio se Džekobs.

— Dolazi... — izbacio je čovek zadahano.

— Ko?

— Jedan je javio da Denvers dolazi večeras... Malkom je s njim razgovarao. Reče da je neki Sid Montana.

— Montana? Čuo sam da je u Denversovoj družini. Znači da zaista dolazi...

Džekobs je žurno izašao iz prostorije.

— Neka mi se javi Klark. On je jednom video Denversu, treba da ga prepozna kad dođe. Neka bude stalno sa mnom...

Vest je prostrujala gradom za tili čas.

Ulica Džerika opustela je kao pred oluju. Sve je odjednom zamrlo i utihnulo. Bez obzira na dobro organizovani stražarski bedem Gordona Džekobsa, opasnost koja se zvala Net Denvers uterala je sirah u kosti građanima ovog naselja u brdima.

Svi su čekali...

III

Čitava armija sekvoja, načičkana po proplancima i u stavu „mirno“, promicala je pored prozora železničkog vagona u kome se nalazio Dok Holidej.

Narasla, užarena sunčeva lopta klizila je na zapadu ivicom. Peščanih brda i purpurnom bojom prelivala oblake. Izgledalo je da celo nebo predstavlja crvenu eksploziju koja traje minutima i postepeno se gasi pred sivom sumrakom.

Bio je to ponovni put prema severu.

Dva teretna vagona na kraju prevlačila su debla za gradnju u Porterovoj pilani, u Oslinu, dvadeset milja južno od Džerika.

Jedan jedini putnički vagon bio je prikačen uz samu lokomotivu. Unutra su sva mesta bila popunjena.

Kockar je sedeo kraj prozora, zavaljen na drveno sedište i utočio u laki dremež.

Kroz otvorene prozore prodirao je vazduh predvečerja i ublažavao miris znoja i balege, koje su širili oko sebe umorni kauboji i jahajući izdaleka. Ležali su izvrnuti po klupama i glasno hrkali ili zevali. Neki su poluglasno pričali, neki su jednostavno ćutali i zurili u predeo. Jedan pijani traper smeja se najglasnije, grleći sa obe ruke dve raskošne plavuše.

Sasvim u uglu, uvučen u sebe, jedan sredovečan, mršav čovek u dosta iznošenom ali čistom odelu, pušio je cigaru za cigarom. Imao je izduženo lice i upale obraze, nešto istureniju bradu, dok su na visoko, glatko čelo padali bičevi masne, duge kose ispod sivog šešira. Ruke je držao prekrštene na grudima i s vremena na vreme bi uputio bezizrazan pogled prema Holideju.

Jedan sredovečan bračni par, stisnut kraj suprotnog prozora, držao je između sebe veliku putnu torbu i na svaki trzaj lokomotive odgovarao prestrašenim pogledima i grčevitim stezanjem prtljaga.

Veliko brdo zaklonilo je za trenutak sunce i ceo vagon se našao u hladovini. Tada su se vrata naglo otvorila i sa njih je do putnika dopro kričav i oštar glas.

— Ruke uvis!

Holidej je malo podigao obod svog šešira. Traper je za časak prekinuo svoju pijanu pesmu, a čovek u uglu koji je neprekidno pušio, spustio je ruku prema opasaču.

Na vratima je stajao jedan dečak! U ruci je držao parče drveta nalik na pištolj.

— Niko da se nije makao! — ponovo se oglasio on. — Sve dragocenosti na videlo, da ne pretresam!...

Imao je blizu petnaestak godina. Lice mu je bilo pegavo, nos prčast. a usta široka, s dva reda retkih. ali zdravih zuba.

Na glavi je imao pohaban šešir s iskrivljenim i izjedanim obodom, a preko prljave potkošulje pružali su se tregeri i o njih okačene pantalone s nogavicama tek do listova.

Previsok mališan za svoje godine, ali vrlo žilav i skladno građen.

Pošto je video da ga unutra niko ne uzima za ozbiljno, zadenuo je svoj „revolver“ za opasač i skinuo šešir. Onda je sa njim počeo da obilazi putnike, očekujući da neka sitna para padne unutra.

Međutim, niko nije bio raspoložen da posegne rukom za džep.

Traper se predomišljao da li da odreši kesu, ali ruke su mu bile zauzete, pa je slegnuo ramenima i nemoćno prevrnuo očima.

Dečak nije izgledao mnogo žalostan. Hteo je da odustane, ali je ipak produžio s ispruženom rukom sve do Džordžijanaca.

Onda je razrogačio oči kada je ugledao kako u njegov otrcani šešir padaju dva cela dolara!

Pocrveneo je, a to je Holideju bio dobar znak da dečak nije poslednja skitnica kako je hteo sebe da predstavi.

— Za vas, mister. imam posebnu tačku! — uzviknuo je i naklonio se.

Onda je novac strpao u jedan od svojih dubokih džepova, nabacio šešir na glavu, a zatim se uspuzao na ivicu sedišta, iznad same glave jednog zaspalog kauboja.

Ispod potkošulje je izvukao malu usnu harmoničicu i stavio na usta.

Zvuci su u početku bili nešto nesigurni, ali što je više svirao sve se bolje snalazio i sa melodijom i

sa tonovima koji su na kraju morali da podrhtavaju i traju duže.

Kada je završio, dečak se naklonio, ali šešir više nije poturao za novac. Kao da ga je sada bilo sramota.

Čupava glava sanjivog kauboja pojavila se iznad sedišta.

— Ko to galami? — upitao je, razdražljivo.

Dečak je skliznuo sa ivice, ali nije pobeo.

— Ne znam ko galami, mister? — isprsi se on. — Ali znam da sam ja svirao!

Kauboj se još više izdigao.

— Ako ne prestaneš, odsviraćeš svoje! — promumlao je preteći i zamahao svojom čvornovatom šakom.

Dečak je pogledao u kockara.

— Nije mu se svidelo? — upitao je.

— Rekao bih da nije. Sviraj još...

Kauboj se razgoropadio.

— Vraga će svirati! Ovo je voz, a ne krčma...

— Platilo sam da svira — mirno je uzvratio Džordžijanac — a ti samo možeš da platiš da prestane.

Traper je sa svog sedišta nekako uspeo da sastavi ruke i zapljeska sa dlanovima u znak odobravanja.

— Kako se zoveš? — upitao je kockar dečaka. pošto je kauboj gundajući zavukao svoju glavu pod šešir

— River Kid, mister! — odgovorio je mališan, ne trepnuvši. — Čudno ime, zar ne?

Kockar je klimnuo glavom. — Mnogo si preturio preko glave?

Dečak se osmehnuo, široko, znački. Raširio je ruke kao da time obuhvata ceo svet.

— Mnogo za moje godine, mister! — rekao je. — Sve sam radio: čistio štale, prao sudove, raznosio novine, sve... ali me niko nije hteo duže da zadrži. Kažu, više voli da svira i peva nego da radi... A to je istina — dodao je iskreno.

— Nemaš voznu kartu? — uzgred ga je zapitao kockar.

River Kid je uvukao glavu u ramena i obazro se okolo.

— Nadam se da me neće uhvatiti — rekao je tiše. — Uskočio sam na krivini iza Vučje glave, tu voz mora da uspori...

— Ideš za Oslin?

— Za Džeriko.

— Zašto baš tamo? — zapitao je Dok.

— Tamo još nisam bio — odgovorio je Kid — a moram da probam i njihovo strpljenje. Možda ću moći da ostanem više od mesec dana, ko zna?

— Bolje da zaobiđeš Džeriko — posavetovao ga je Holidej tiho, ali razgovetno.

Dečakovo lice je izgubilo svu malopredašnju veselost.

— Zašto da zaobidem, mister? — upitao je isto tako tiho, osećajući da sa tim gradom zaista nešto nije u redu, čim ga ovaj džentimen upozorava.

— Da, zašto? — čuo je još jedan glas, sa strane.

Holidej je polako skrenuo pogled.

Čovek iz ugla, koji je bez prestanka pušio, bio je prišao sedištu na kojima su se nalazili Dok Holidej i River Kid.

— Meni nešto kažete? — upitao je hladno kockar.

— Pitao sam zašto nagovarate dečaka da zaobiđe Džeriko? — ponovio je čovek, oslanjajući se na šipku sedišta.

Džordžijanac je lenjim pokretom izvadio svoju zlatnu tabakeru i odabrao najmekšu cigaru.

— Tamo vlada bolest — dobio je kockar.

Čovekovo lice se upitno izdužilo.

— Bolest? Kakva bolest?

— Bolest zvana Džekobs — odgovorio je Holidej. Zatim je utočio u ćutanje.

— Mislite na šerifa Džekobsa? — nastavio je čovek. — On je moj prijatelj. Ne volim kad se o njemu govori loše.

— To je vaša stvar — primetio je Džordžijanac.

— Ja sam Ferli Svon — predstavio se čovek, naglašavajući slog po slog. Verovatno je očekivao da će to ime izazvati u strancu neki utisak. — A ko si ti? Ili možda nemaš imena?

River Kid je zatremptao nekoliko puta i kao da je tek tada došao sebi.

— Što se ovaj tip navrzao na vas, gospodine? — upitao je Džordžijanac, pokazujući palcem na Svona.

Svon, međutim, nije imao namenu da otrpi uvredu običnog balavca i prilepio mu je žestok šamar. Od udara. Kid se prostro po podu, udarivši glavom o ivicu sedišta.

Istog časa, Ferli Svon je bio potkačen anekdotom i odleteo na suprotni kraj vagona, saplevši se o nečije ispružene noge.

Holidej je već stajao, iščekujući sledeći Svonov potez.

Svon je uradio baš ono što nije trebalo: ispravio se i posegao za oružjem.

„Kolt“ marke „bizli“ našao mu se u rukama.

Kockar je sačekao da ga on odigne, a zatim je spustio ruku. Njegov „linkoln“ sa niklovanom cevi

stvorio mu se u ruci kao zamahom čarobnog štapića!

Proćeni vriskom neke žene, pucnji su ispunili vagon i odbacili Svonovo oružje na pod, zakačivši uz put zglib šake...

I to je bilo sve!

Nahodeni Džekobsov prijatelj zastenjao je, kroz zube, nemajući snage da se otetura do svog mesta i tamo pokuša da uradi nešto sa svojom ranom. Zdravom rukom podigao je svoj revolver i s mržnjom pogledao kockara.

Pegavi dečak je još uvek sedeo na podu i zadivljeno posmatrao pustolova.

— To je bio hitac, mister! — uzviknuo je. — Ni dok Holidej vam nije ravan!

Na zvuk tog imena Ferli Svon se trgao.

Stajao je ukočen nekoliko sekundi, a onda preko ramena uputio dug pogled prema Džordžijancu.

Balavac je izrekao nešto čega je trebalo da bude svestan pre nego što se namećao za obračun. Do đavola i sa Džekobsom i njegovim pozivom ako se tu petljao i prokleti kockar!

Izašao je posrćući na platformu.

Sunce se najzad utopilo u moru brda i šuma, a lokomotiva je oteg-nuto risnula na domaku Oslina.

Holidej je zapalio cigaru, koju je sve vreme držao u ustima.

IV

Oslin je imao jedva desetak kuća, ravnih krovova i visoko izdignutih dimniaka. Da nije bilo železničke pruge u toj pustari, Oslin ne bi nikada ni postojao. Ovako, lokomotiva je tu stajala čitavih desetak minuta, uzimala vodu i posle nastavljala dalje put na sever.

Ferli Svon je iskočio iz vagona pre nego što su točkovi prestali da klizu i para huknula iz usijanih kotlova.

River Kid je pružio svoje duge koščate noge niz papučice i radoznalo se osvrnuo oko sebe.

— Ovde se rastajemo? — upitao je kockara, češući pod izvakanim šešir-om svoju prliavu, ukovrdženu kosu boje meda.

— Ne još — odgovorio je Holidej i prstom ga gurnuo napred.

Iz polurazvaljenog vagona za stoku izveo je svog konja i lagano ga spustio niz postavljen drveni kapak.

Dečak je zadivljeno posmatrao ždrepcu.

— Mister, kakav konj! — široko otvorenih očiju zagledao je snažni konjski vrat, milujući ga očima. — Nikad nisam video ovako lepog konja!

— Polazi napred! — naredio mu je kockar.

River Kid je poskočio i mašio se za svoju usnu harmoniku.

Celim putem se klatio i sviruckao neku brzu melodiju, sa mnogo ritma. Bio je to čudan par: dečak koji korača ispred na mršavim, koštunjavim nogama i razbija predvočer-je muzikom, a iza njega čovek u crnom zaodeven tamom i ćutanjem, vodeći za uzde veličanstvenog ždrepcu.

Odjednom je odvojio instrument od usta i zanevao.

*„Kraj obale u nličaku
ade se reba s rebom plote,
neki ljudi su u mraku
tu prevači malo dete...”*

RIVER KIID... RIVER. KIID...
*Reka teče prema jugu,
i uzdiše rečni val,
galebori su u krugu
od žalosti zaplakali.*
RIVER KIID... RIVER KIID..."

Zatim bi nastavio sa sviranjem, usporavajući poslednji refren.

Holidej je morao da prizna da dečak majstorski vlada sličnim instrumentom.

— Tu si pesmicu sam sročio? — upitao ga je.

— Jesam — priznao je on ne bez ponosa. — Sviđa li vam se?

— Zašto pitaš kad znaš odgovor? Kid samo što nije puknuo od sreće.

Pred jednom kućom, najvećom u Oslinu, kockar je zastao. Dečak je pomislio da su se zaustavili pred salunom, međutim, to je bila neka trgovina.

— Šta kupujete? — radoznalo je zapitao Kid.

— Odelo — odgovorio je Džordžijanac.

Dečak ga je kritički odmerno.

— Ovo vam savršeno pristaje — rekao je zatim. — Nemojte bacati pare na neke krpe!

— Moje je dobro — kockar se osmehnuo kratko — ali tvoje prije će još malo vetar da oduva prema Karsonovoj visoravni.

— Hej! — tek tada se dosetio Kid o čemu se radi.

Ušli su u prostrano odeljenje, gde su, po policama, bili nanizane šunke i komadi slanine, do njih bale platna i štofova, nešto dalje kolutovi žice i poljskog alata... Bilo je tu ženskih haljina, kaputa, pantalona i šešira, tegli sa bombonama, čitav magacin koji može da potkrpi najosnovnije potrebe građana Oslina i čestih prolaznika.

Iza velikog drvenog stola stajao je debeljuškasti vlasnik.

Kockar je odmah pokazao na pantalone i šešire.

— Za vas? — osmehnuo se Polak, obilazeći svoj sto.

— Za njega — uperio je pogled

prema zbunjenom Kidu. — Počnite od donjeg rublja, pa do šešira.

— Ništa ne brinite! Opremićemo ga od glave do pete.

Kada je, nešto kasnije, Kid obukao sve novo na sebe — osećao se neobično. Košulja ga je gicalala oko vrata, pantalone stezale između nogu, čizme kao da su mu odsekle prste.

Trgovac Čarli Polak kao da je predosećao o čemu razmišlja dečak, pa mu je pokazao prema zavesi u dnu prostorije.

— Tamo imaš ogledalo, sinko, pa se pogledaj!

River Kid je odgegao do zavese. Trgao se kada je ispred sebe ugledao nepoznato lice. Međutim, čim je zagledao bolje, prepoznao je sebe u velikom ogledalu.

Nebesa! Bio je to sasvim drukčiji Kid.

Odjednom je dobio koju godinu više, uobličio se i izgledao je kao pravi čovek!

Sve mu je stajalo kao saliveno..

Istina, možda je nedostajao neki opasač sa „koltom“, kakav je imao njegov nepoznati prijatelj iz voza, ali o tome će razmišljati kasnije.

Zadovoljan onim što je video, razgrnuo je zavesu i povikao.

— Mister, pa ovo skoro da nisam ja!

Trgovac ga je posmatrao dobroćudnim pogledom, oslonjen dlanovima o sto. Holideja nije bilo.

— Gde je... onaj gospodin, gde je? — užurbao se Kid, zverajući na sve strane.

— Otišao je — odgovorio mu je trgovac.

Dečakovo lice otkrilo je razočaranje.

— Otišao? — povikao je. — Ali, kad će se vratiti?

— Nije mi rekao — uzdahnio je

trgovac, koračajući prema Kidu. U ruci je držao svežanj novčanica.

— Ovo mi je ostavio za tebe, sin-ko! Da kupiš lepo sedlo i dobrog konja.

River Kid je mehanički primio dolare. U vazduhu se, još uvek, osećao miris Holidejeve mirišljave cigare. Zar je to sve što je ostalo od zagonetnog znanca iz voza za Oslin?

Napolju se uveliko hvatalo veče. River Kid se odjednom ponovo osetio užasno sam na svetu.

Džeriko, uveče istoga dana.

Jedan konjanik ujahao je u grad sa zapadne strane, ne hajući na lju-
de s oružjem pokraj zidova. Bio je nenaoružan, ali svi su znali ko je to.

Milt Vais je odmah poslao tri čoveka na zapadni deo da izvide nije li sa konjanikom dojahao još neko. Međutim, strepnja je bila izlišna. Net Denvers je došao da se preda i spase svog mlađeg brata smrti!

Gordon Džekobs je već bio obavešten o dolasku stranca u Džeriko i sa Malkomom Tejtom i Basterom Klarkom izašao je na verandu ispred svoje kancelarije.

Za svaki slučaj, njihove ruke počivale su blizu oružja.

Jahač je bio sve bliže. Šerif se nagnuo prema Klarku.

— On je?

Baster Klark, bivši skitnica i sil-
ledžija, kome je Džekobs pružio utočište u Džeriku pod uslovom da ga slepo sluša i da gleda svoja posla u gradskoj konjušnici, klimnuo je svojom velikom glavom u znak odobravanja.

— Njegov šešir... Crvena svilena mačama oko šešira, to samo on može da nosi! A zatim, kaput od je-

lenske kože i crna košulja... On je! Isto ovako se držao u sedlu...

Džekobs se zadovoljno cerio.

— Lice?

Klark je odmahnuo glavom.

— Bilo je onda u senci... Ali sve je njegovo, odelo, stas, držanje. I brat je njegov unutra! — dodao je smejući se glasno.

— Umukni! — presekao ga je Džekobs.

Denvers je sjahao pred gredom; obavio uzde nekoliko puta oko nje i zakoračio na trem.

— Šerif?

Imao je grub, malo prigušen glas.

Džekobs je istupio napred. — Denvers?

Čovek je klimnuo glavom.

— Ja sam... Gde je moj brat?

Šerif se cinički osmehnulo, ali je ipak pokazao prema vratima kroz koja se ulazilo u ćelije.

— Mōgu da ga vidim? — zapitao je Denvers.

— Možeš — odobrio je Džekobs, na Tejtovo najveće iznenađenje.

Jahač je krenuo, ali čim se našao blizu Džekobsa, on je zamahnuo i uputio mu podmukao udarac u pleksus.

Denvers se presavio, ali samo za kratko. Otrpeo je udarac bolje nego što se iko od njih trojice nadao, i uzvratio paklenim krošom po šerifovoj vilici. Gordon Džekobs se prostro po daskama kao posečen.

Tejt je skupio šake i snažno udario Denversa u vrat. Ni Klark nije stajao skrštenih ruku.

Njegova noga dočekala je Denversovu sagnutu glavu i zalila mu usta krvlju. Onda se Džekobs pridigao i pridružio se zajedničkom masakriranju.

Neko vreme odvijala se nerav-
nopravna bitka, u kojoj su se mešali jauci, stenjanje, škripanje zuba i tupi udarci.

Onda je Denver pao među njihove čizme, sav iscrčen.

Gordon Džekobs je šumno disao, otresao svoj šešir i stavio ga na glavu.

— Unesite ga unutra! — naredio je.

Tejt i Klark su uhvatili prebije-nog čoveka za noge i ruke i ubacili ga u kancelariju.

Džekobs je zalupio vrata za njima.

Malkom Tejt je dohvatio bokal sa vodom i sasuo Denveru na glavu. Međutim, to je malo pomoglo. Njegovo lice, četvrtasto, široko i snažnih vilica, sada je bilo preplavljeno modricama i oteklinama. Denver je i dalje ležao bez svesti.

— Dakle — javio se prvi Tejt — to je čuveni Denver? Zamišljao sam ga drukčije!

Džekobs se namrštio.

— Kako to misliš?

— Pa... mislio sam da se taj neće dati tako lako uhvatiti...

— Svako ima svoju slabu tačku — prokomentarisao je šerif. — A njegova je mladi brat.

— Misliš da je došao sam? — pitao je Tejt.

— Jeste, bar u grad — bio je siguran Džekobs. — Ostali možda čekaju neki njegov znak ili su se dogovorili da u zoru napadnu. Samo, zoru neće dočekati...

On se odšetao do prozora i pogledao na ulicu.

Bila je opustela, mračna, neprijateljska. Kao da to nije bila ista ona ulica kojom je prolazio i kojom je gospodario toliko godina...

Senka vešala ucrtavala se u zvezdano nebo i Gordon Džekobs je tu zamišljao veliki odsjaj, na kome se sve vidi i sve postaje jasno...

— Budi se! — prenuo ga je Klarkov glas.

On se vratio do Denversa i uda-

rio ga nogom po slabinama. — Bacite ga u ćeliju!

— U koju?

— U njegovu, budalo! — zarežao je Džekobs. — Kod brata!

Na ulazu, Džekobs je povećao plamen svetiljke i žučkasta, avetinska svetlost iskopala je iz mraka tri siluete. Aboni je ležao na leđima, budan, dok je Adams nešto brbljao sam sa sobom. Bart Denver je stajao i zurio kroz rešetke u vešala, kao opčinjen.

Zvuk čizama u hodniku podigao je sa ležaja Abonija.

— Večera, šerife? — upitao je glasno. Međutim, kada je ugledao Denversovo lice, iscrčio se.

— Lep ručni rad, šerife? — dobio je. — Koga ste nam to doveli?

— Hej — Aboni je seo na postelju — nije to valjda Denver? Uleteo je, a?

Na zvuk tog imena, Bart se polako okrenuo.

Odjednom su svi začutili.

Denver se uspravio, savladujući bolove u glavi i među rebrima. Oči su mu blesnule čudnim sjajem, ali taj isti blesak nije se pojavio u Bartovim zenicama.

Kao da ga nije prepoznao.

Denver se koraknuo napred.

— Barte...? — procedio je kroz polomljene zube i krv.

Mladić je raširio oči i uzdrhtao. Onda je raširio ruke i poleteo mu u zagrljaj.

Denver ga je čvrsto stegao uza se, ne dajući mu da progovori.

A mladić je ridao na njegovom ramenu...

Gordon Džekobs je zadovoljno zaključao vrata i ša svojim ljudima napustio ćeliju. Sada je bio siguran da je novac njegov, sav novac koji je raspisan za Neta Denversa, živog ili mrtvog.

— Ovo moramo da proslavimo — rekao je vadeći bocu iz donje fioke.

— U tvoje zdravlje, šerife! — ulizivao mu se Klark.

Džekobs im je nasuo čašice, a sâm potegao iz boce.

Onda je stavio zapušač, vratio bocu na mesto i ustao.

— Momci, pripremite sve — rekao je zvaničnim glasom.

Tejt i Klark su se zgledali.

— Šta treba da uradimo? — upitao je Tejt.

— Da vešamo — izbacio je Džekobs, uživajući u njihovom iznenađenju.

— Noćas?

— Ne noćas, večeras.

— Denversa?

— Obojicu...

Tejt se počeo po glavi.

— Ako sam dobro razumeo, šerife... malog nećete pustiti?

— Dobro si razumeo — klimnuo je Džekobs glavom. — Treba tom razbojničkom plemenu zatrti sećanje... Visiće obojica!

Klark se u svemu slagao sa Džekobsom, mada mu se misao o mladićevom vešanju nije najbolje dopadala. Uostalom, to i nije bila njegova briga. Džekobs je bio zakon, i zakon neka se za to pobrine.

— Denvers se nada da će vešanje biti u zoru — objašnjavao je Džekobs. — A mi ćemo preduhitriti i njega i njegove momke, ukoliko su nešto spremili za jutro!

— Tome se raista neće nadati — upao je Klark.

Džekobs je počeo da šeta po prostoriji, zanet svojim mislima.

— Treba okupiti što više ljudi oko vešanja — nastavio je da razrađuje svoj plan — da zapamte ovaj veliki dan! Biće to veličanstvena slika! Noćas niko ne sme da spava! Svima treba natočiti pi-

će i dovesti ih na to mesto... Treba da bude veselo...!

Džekobs kao da je padao u groznicu.

— Naložićemo veliku vatru — oduševljavao se svojim idejama. — Toliko veliku da obasja ceo grad, brda, celo nebo... Da se razbojnici dobro vide kad se zaklate! Biće to vatra u njihovu čast, ha-ha-ha-ha!...

Onda je naglo ućutao, videvši da ni Tejt ni Klark ne prihvataju njegovo oduševljenje.

— Napolje! — zarežao je na njih. — Javite mi se ovde za dva sata, obojica!

Onda se vratio za svoj sto i posegao za bocom.

Još uvek ukočen u sedlu, River Kid je stigao u Kejston Kemp, prateći trag svog poznanika iz voza, kome nije znao ime, ali je odlično pamtio lice.

Nešto ga je vuklo za tim čovekom sivoplavih očiju i zaštetne prošlosti.

Možda osećaj krivice što mu nije zahvalio, a možda i pojava dotle nepoznatog osećaja da ima prijatelja, da nekome pripada.

On to nije umeo najbolje da objasniti, ali je tvrdoglavo terao svog konjića na sever, prema Džeriku. Bio je to put kojim je otišao čovek u crnom.

U džepu je imao dva dolara, ona koja je presmom zaradio od stranaca.

Ali, stomak mu je sada bio pun, za najmanje dva dana unapred. Nebo je bilo puno zvezda, vazduh prozračan i svetao i River Kid je bio zadovoljan.

Kejston Kemp je bila postaja za poštansku liniju između Ajlija i

Oslina. Kočija je tuda prolazila tri puta nedeljno, a ovo je baš bio dan kada je odsustvovala.

Postaja se sastojala od jedne velike barake sa koralom za rezervne konje i dve veće zgrade pozadi, prema poljima. To su bili salun „Mardžori” i jazbina za prenoćište pod zvučnim imenom „Lepi snovi”.

Salun „Mardžori” držala je udovica Kolet, pozamašna ofarbana piavuša između četrdeset i šezdeset godina, niko nije mogao da uđe u trag pravom broju njenih rođendana. Imala je samo jednog pomoćnika Kleja Brajana, koji je tu sedeo samo da održava red i izbacuje neugodne goste napolje. Bio je to momak sazdan od mišića, a obilato se služio pesnicama bolje i brže nego revolverom. Kolet je, opet, obavljala sve oko šanka i služila posetioce po sali.

U „Mardžori” su svraćali lopovi, begunci, okoreli kockari i lica sa poternica. Tu se ruka zakona nije zadržala često i u salunu su mogli da predahnu kojekakvi upovi sa najrazličitijim putevima i sudbinama.

River Kid nikada nije bio u tom kraju i nije imao pojma šta bi ga moglo očekivati. Ipak je hrabro sjahao pred barakom „Lepi snovi”. Unutra je gorela slabašna svetlost i promicale senke. Oklevao je pred ulazom nekoliko časaka, a zatim podigao ruku da pokuca.

Učinio je to nekoliko puta, ali niko mu nije odgovorio.

Onda je pritisnuo staru, zardalu bravu i ušao. Unutra je zatekao tri čovjeka.

Za dugim stolom, sa dvema klupama sa obe strane, sedela su dva prijava, neobrijana kaubojja. Jeli su nešto iz drvenih tanjira i pili neko oštro piće tamne boje.

Treći, konjušar Bili Bregnar, u uglu iza vrata opravljao je veliki crveni točak. Cela prostorija nije imala ništa više osim stola i jedne peći, koja se upotrebljavala samo u hladnijim danima.

Bili Bregnar je zažmirio i odmerio došljaka od glave do pete. Tek posle dužeg zagledanja shvatio je da pred sobom ima dečaka.

— Zar si zalutao, sinko? — upitao ga je.

— Tražim nekoga — promucio je Kid.

— Koga tražiš?

River Kid je oklevao. Kauboji za stolom su prestali da srču svoju čorbu i buljili su u ispeglanog momčića kao u neko čudo.

— Sam si? — prekinuo ga je Bregnar u razmišljanju i odložio točak. Ruke je obrisao o kecelju i sad je izgledao mnogo viši i krupniji nego dok je klečao.

— Jesam.

— To ne valja — promumlao je ovaj i odšetao do stola, kupeći ostatke hleba sa stola. — Koga tražiš, dakle?

— Prijatelja...

— U Kejston Kempu niko nema prijatelja — iscerio se Bregnar. — Kako se zove?

Dečak je slegnuo ramenima. — Ne znam — rekao je.

— Ne znaš? — začudio se konjušar. — Kakav ti je to prijatelj kome ne znaš ni ime? I otkud ti u ovom kraju? Da ne tražiš posao?

— Ne...

— Možeš da mi pomažeš oko konja ako hoćeš — predložio mu je Bregnar. — Tri dolara nedeljno, uz hranu i spavanje. Nije mnogo, ali nije ni malo. I uopšte, tražiš li ti kakav posao ili si možda pobegao od kuće? Nisi ubio nikoga?

River Kid se naroguštio.

— Ne ličim na ubicu — procedio je prkosno.

Bregnar se kratko nasmejao.

— Najgori su oni koji ne liče ni na šta — rekao je i pogladio svoju oznojenu čelu. — I uopšte, kog se davola, sinucaš po ovoj pustari? Ko je taj koga tražiš?

— Prijatelj, rekao sam. Ne znam mu ime, ali...

— Ali znaš kako izgleda, a? Hajde reci!

Kid je najzad prevalio preko jezika.

— Visok, u crnom odelu, ima opasne plavosive oči...

— Gle! — podskočio je jedan od kauboja za stolom. — Neka me kojoti raznesu po preriji ako on to ne misli...

— Na kockara? — prekinuo ga je njegov drugar.

— Jaše li tačkastog zelenka? — zapitao je Bregnar.

— Jaše!

— Onda si našao prijatelja — zaključio je konjušar. — On je kod Mardžori. Izgleda da ima sreće noćas. Samo, zavisi koliko će ga služititi...

I sva trojica su se nasmejali.

River Kid se okrenuo i pošao ka izlazu. — Hvala na obaveštenju — promućao je.

Kauboji su prasnuli u smeh.

— Hvala? Ovo je neki mnogo fini momak! Ume čak i da se zahvali...

— I uopšte — dodao je Bregnar — sav je kao iz kutije. A ja sam se usudio da mu ponudim da mi pomaže oko konja! Ha-ha-ha!

River Kid se išunjao napolje i pred vratima duboko udahnuo noćni vazduh.

Poveo je konja za sobom, pošto se salun „Mardžori“ nalazio jedva nekih pedesetak metara prema istoku. U mraku je ličio na velikog, crnog insekta sa svetlećim očima.

Mnoštvo konja bilo je privezano za gredu ispred ulaza. River Kid je izbrojao dvadeset. Sasvim na kraju nalazio se zdrebac Doka Holideja.

Prikrao se ulaznim vratima i pogledao unutra.

Sve je bilo dupke puno, obavijeno dimom i zamorom. Ogromna telesina udovice Mardžori Kolet kretala se između stolova kao bivolica kroz razređenu šumu.

Kockara nije mogao da opazi.

Ući, ili...?

Natukao je šesir sasvim na čelo da bi delimično sakrio lice i zakoračio je u salun, tražeći ispod oka prolaz do bara. Mislio je da se uz put ugledati svog poznanika i tako dopreti do njega. Ali mnoštvo šešira i glava njihalo se pred njim, dim mu je štipao oči, a miris viskija nagriza nozdrve.

Međutim, River Kid je hrabro koraćao dalje.

Nekako se dogurao do šanka i malo odahnuo.

Udovica Kolet je dotakla pogledom pridošlicu i bez mnogo razmišljanja natočila viski i dobacila mu niz ploču.

Čaša se zaustavila pred iznenađenim dečakom!

Do vraga!

Mogao je da plati piće, ali on u svom životu nikada nije okusio taj vatreni napitak. Šta sada da uradi?

Vlasnica saluna je uočila dečakovo oklevanje i prišla mu bliže. Rukom mu je zadigla obod, a onda pljesnula svojim punačkim dlanovima.

— Gle! — povikala je i svi su je oko šanka čuli. — Pa mi ovde ne točimo mleko!

Dečak je pocrveneo, ali od srđbe!

Mardžori Kolet je bila masna, nafrakana žena i imala je sigurno

preko sto kilograma! Videlo se da je nekada bila lepa, ali godine i rad po salunima ostavile su neizbrisive tragove. Bivša devojka za razonodu u Denveru pobešla je od svoje prošlosti još dalje na Zapad i sa nešto uštedevine, tu, u Kejston Kempu, otvorila svoj čuveni salun u divljini.

Nije se mogla požaliti: posao je cvetao, a oblasni šerif, koji je povremeno svračao iz Džerika, zažmurio bi na oba oka čim bi mu ona tutnula u ruku neki zamotuljak.

— Koga tražiš, mališa, mamu ili tatu? — upitala ga je ona, očekujući provalu smeha oko sebe.

River Kid je namргоđeno zurio u njen predvostručen podvaljak koji se tresao pri govoru.

— Umeš li da govoriš? — gurnuo ga je laktom jedan od gostiju, brkajlija u nekom olinjalom krznenom kaputu, tamnih podočnjaka i zakrvavljenih očiju od pića.

— Otkaçi se! — obrecnuo se na njega Kid.

Udovica je ponovo pljesnula dlanovima.

— To je prava reč, od pravog čoveka! — kliknula je. — Još samo da ga tresneš po njušci i dobijaš od mene piće!

— Ne pijem, — dobacio je dečak mrzovoljno.

— Možda je vreme da počneš — dopunio ga je brkajlija, dohvatajući sa šanka napunjenu čašu. — Ako misliš da odrasteš, počni prvo sa viskijem...

Ispružio je ruku sa čašom i podneo je Kidu pod nos.

Dečak se izmakao i rukom mu izbio čašu.

Staklo se rasprskalo u sitne komadiće ispod njihovih nogu, a čovekovo lice je potamnelo od srdžbe.

— ...Prokleti derane! — uzviknuo je i zamahnuo.

River Kid se hitro sagnuo i pesnica pijanog napasnika, umesto dečaka, pogodila je prvog suseda za šankom.

— Stanite! — vrisnula je udovica, naslućujući šta se može izrođati. — Ne želim tuče, već veselje. Popijte nešto na moj račun, ali brzo...

Gundajući, pogodoeni čovek ustuknuo je, ali je ipak krvnički odario brkajliju.

River Kid se povlačio ka drugoj strani, kada je čuo ženin krestavi glas: — Kleje! Kleje! Brajan. Gde si, proklet bio?...

Čuvar reda u salunu probio se do udovice, s palcem zakačenim o pojas.

— Tu sam, Mardžori, šta se dešava? — upitao je i za svaki slučaj dograbio prva dva gosta za okovratnike, gotov da ih baci kroz prozor.

— Ne njih, budalo! — povikala je udovica. — Izbaci onog balavca tamo!

Brajanu se učinilo da nije dobro čuo. Balavca?

— Ne bulji u mene kao vreća... Onog tamo balavca izbaci napolje!

Brajan je tek tada ugledao štrkljastu siluetu River Kida kako se probija prema kockarskim stolovima.

— Okej! — promumlao je i pošao za njim.

Klej Brajan je bio ljudina, maljavih ruku, bikovskog vrata i elastičnih pokreta, uprkos svojoj ogromnoj težini. Bio je odan udovici, pošto ga je ona izvukla iz jednog zatvora i povelala sa sobom da joj služi, kad se nađe među surovim momcima na krajnjem Zapadu.

Brajan je bio odličan bokser i majstor za trikove u tučama. Me-

dutim, umeo je i „koltom“ da se posluži, ali samo u slučaju kada je odnos snaga bio neravnopravan. Tada bi prvo potezao svoje šake, a onda oružje.

U najkritičnijim trenucima, Marđori Kolet bi ispod šanka vadila svoju tešku „karabinku“ i pucala iznad glava. To bi borbe za trenutak treznilo, a Brajan bi onda tako osamućene bacao na pod kratkim direktima u bradu.

Sada je gundao sebi nešto u bradu. U stvari, nije mu se sviđalo naređenje da izbacuje decu. Ali njegov posao je bio takav, pa makar se radilo i o deci.

River Kid se muvao među stolovima, tražeći neobični crni šešir svog poznanika iz voza. Mora da se nalazio tu negde, možda samo nekoliko koračaji ispred ili levo.

— Kuda? — prekinuo mu je razmišljanje strogi glas i neka šanka, poput medvedih šapa, dograbila ga je za košulju.

Klej Brajan nije umeo nežnije da uhvati.

Pod njegovim prstima počela je da puca nova dečakova košulja.

— Pusti me! — zakoprao se Kid, ali Brajan nije popuštao.

— Moraš napolje, balavče! — rekao mu je i povukao ga.

River Kid je jasno čuo kako se košulja kida i ostaje u Brajanovim rukama.

Besan zbog takvog postupka prema košulji koju je jedva nosio nekoliko časova, pegavi dečak je zamahnuo nogom i vrhom čizme tresnuo čuvara reda po nozi.

Brajan je jeknuo, više iznenađen nego povređen, pa je za trenutak ispustio dečaka. Obližnji gosti videli su tu scenu i nasmejali se.

Smeħ je povredio Brajanov ponos i on je nemilosrdno dokopao Kida i počeo da ga vuče. Kako se

on opirao, hvatajući i rukama i nogama ivice stolova i stolica, on mu je odvalio žestok šamar.

River Kid se pružio po podu i u salunu je nastao tajac.

— Pusti dečaka na miru! — odjeknuo je prostorijom metalni glas i Brajan je zastao kao hipnotisan tim zvukom. River Kid je odbauljao četvoronoške u stranu.

Taj glas... Morao je da ga prepozna!

Izvirio je iznad ivice stola i ugledao visoku priliku čoveka u crnom.

Klej Brajan se polako okrenuo prema kockaru, srećan što se oslobodio petljavine sa balavcem i namerio na odraslog čoveka.

Video je pred sobom kicoški odevenog momka, u neobičnom, tamnom odelu, ležerno oslonjenog o kockarski sto.

— Što se ti mešaš? — upitao je Brajan.

Ponovo je zavladao tajac.

— Tražiš nevolje, ha? — nastavio je Brajan, ne odustajući od namere da na nekome iskali svoj bes.

— Možda — odgovorio je Holidej — ali drugi ih nađu mnogo češće nego ja.

Udovica Kolet je stajala iza šanka očarana njegovom pojavom i glasom. Istina, videla ga je među gostima, znala je da se kocka i da dobija, ali sad ga je prvi put ugledala kompletnog i priznala je da u celoj toj gomili jedino taj đavolski momak liči na pravog čoveka!

Zato nije nameravala da pozove Brajana.

Htela je da vidi koliko vredi momak u crnom, nadala se da će umeti da se odbrani.

Klej Brajan mu je prilazio, odbacujući od sebe sve što mu se našlo na putu: stolove, stolice, ljude... Zurio je u Džordžijanca kao uklet!

— Videćemo ko će naći nevolju! — iskezio se čuvar reda.

Holidej je procenio da u tuči ima vrlo male šanse protiv Brajana. Mogao je, možda, čak i da ga obori nekim vešto usmerenim sekućim udarcem šake, ali bi se izložio velikom riziku da bude premlaćen, što mu nikako nije odgovaralo. Misrao je na bilo koji način sprečiti džina da započne tuču. Otkoračio je od stola i pokretom ruke otkrio dršku revolvera.

— Stani! — dobacio mu je zapovednički.

Brajan je zastao, ali je zverski sjaj u njegovim očima jasno govorio da ga ta naredba neće zaustaviti. Džin je računao da stranac neće smeti da pred tolikim brojem svedoka hladnokrvno puca u golorukog čoveka.

No, Holidej je imao u vidu takvu Brajanovu računicu i bio je odlučan da zaustavi snagatora. Zaigrao je na krajnje oštru igru nerava i kada je Brajan učinio sledeći korak on je potegao „kolt“ i opalio. Vrelo tane je poput otrovnog insekta zazujalo u pravcu čuvara reda u salunu i otkinulo mu vrh uha.

Čudesna brzina i preciznost kojom je Holidej upotrebio oružje, izazvala je brujanje žamora u prostoriji.

Brajan je zastao kao da uzima vazduh. Tanak mlaz krvi slivao mu se niz vrat.

— Rekao sam da staneš! — dobacio mu je kockar, vraćajući revolver u futrolu.

Ali Brajan kao da ništa više nije čuo. Kao razjareni bik jurnuo je prema pustolovu sa namerom da ga zgromi. No i ovoga puta nije dobro procenio Holidejevu brzinu i preciznost. Munjevitom brzinom Dok je izvukao revolver i preciznim hicem pogodio napadača u

šniklu na koju je u tom momentu bio oslonjen. Poneta udarom kursuma noga je odletela u stranu i izgubivši oslonac, Brajan se stro-poštao na pod.

Klej Brajan je izgledao jadno dok se dizao sa poda. Do tada niko nije mogao da izađe na kraj s njim, a sada je bio ponižen. Da bi sačuvao ugled morao je da pobeđi tog davalijeg došljaka. Ali kako da ga dočepa kad je stranac tako vraški brz? Zaškripao je zubima, rešen da još jednom pokuša i jurnuo na pustolova, koji je stajao sa rukama skrštenim na prsimima.

Videvši ubilački sjaj u Brajanovim očima, Holidej je shvatio da ovoga puta mora dokrajčiti protivnika. Pre nego što je Brajan ispruženih ruku stigao do njega, on je munjevito potegao i opalio, odbivši ovaj put drugu Brajanovu štiklu. Kao da ga je neko u trku sapleo, Brajan se stro-poštao tik ispred pustolova. Ovaj je zamahnuo rukom i snažno udario revolverom Brajana po potiljku. Snagator je zastenjaio kao ranjeni bivo i srušivši se na pod ostao nepomično da leži.

Predstava u salunu „Mardžori“ bila je završena.

Džordžijanac je pokupio svoj do-litak sa stola i mirno stavio u unutrašnji džep kaputa. Potom je napunio svoj „link-in“ i još vrelog stavio ga u futrolu.

Onda je prošao kroz salu, dok su mu ljudi pravili mesto.

Čitav špalir zbunjenih i polutrežnjenih posetilaca saluna u Kejston Kempu ćutke je ispratio čudesnog strelca do izlaza.

River Kid se najzad iskobeljao ispod stola i odskakutao napolje.

Uspeo je da vidi, u tami, kako se kockarev zelenko belasa na sa-

mom prelazu preko glavnog puta za Oslin.

Uspuzao se nekako u sedlo, okrenuo svog bezimenog konjića na tu stranu i izvukao usnu harmoničicu.

Dok Holidej je veliki deo puta mogao iza sebe da čuje odlomke pesnice koja je na kraju otegnuto zvučala: River Kiliid... River Kiliid...

Noć se oblivala mesečinom.

Senke jahača lagano su klizile po travi, praćene tihom dečakovom svirkom. River Kid je mislio da prati svog poznanika sve dok nije uvideo da ono što se ispred njega belasa više nije Džordžijančev konj već vizija...

Čovek i konj rasplinuli su se na mesečini, pa je umukla i balada o River Kidu.

V

Gordon Džekobs je praćen Miltom Vajsom i Malkomom Tejtom otključao ćeliju gde se nalazilo četiri zatvorenika.

Aboni i Adams su sedeli na jednoj postelji, mračnih izraza i modrih jagodica.

Džekobs je zaključio da je u međuvremenu između njih i Denvers verovatno došlo do zajedljivih primedbi, a zatim do tuče.

Po svemu sudeći, Aboni i njegov prijatelj izvukli su deblji kraj.

Bilo je zaista čudno ući u ćeliju, a da se ne javi Aboni s nekom upadicom.

Vajs i Tejt su koračali iza Džekobsa s otkočenim „koltovima“.

Denvers i njegov mlađi brat stajali su uza zid, ćutljivi i neprijateljskih pogleda. Iako je bilo kas-

no, nijednome od njih nije padalo na pamet da spava.

— Pa... izgleda da nije veselo?

— Dobacio je Džekobs, zastavši na ulazu. Šta se desilo?

Adams je slegao ramenima.

— Šta bi se desilo? — promrm-ljao je. — Udarili smo o zid glavyama, ništa više!

Džekobs se glasno nasmejao. U ćeliju je kroz prozor dopro čudan zloslutan odsjaj treperave svetlosti i Bart Denvers se trgao. Zatim su odjeknuli glasni povici, prasak razbijenog stakla, a onda urlik pijane gomile.

Sad je i Denvers stariji načuljio uši.

Aboni i Adams su se zgledali.

— Vreme je — odjeknuo je Džekobsov glas, a njegov pogled se zadržao na Denversu.

— Vreme za šta? — upitao je muklo Denvers, istupivši korak napred.

Par „koltova“ preprečio mu je put.

— Vreme je za vešala — dopunio je Džekobs svoju misao, cereći se.

— Nee! — kriknuo je Bart, zalepivši se za zid. Kao da je sve njegovo biće htelo napolje, ali od zida nije moglo. — Ne... Neću da umrem!

Denvers je bledih obraza bulje u vakosno Džekobsovo lice.

— Rekli ste da ćete...

— Ništa ja nisam rekao! — prekinuo ga je ovaj. — Mogu svešta da obećam kako bih tebe uhvatio, Denverse! Sada ćeš videti!

— Ali, nije bilo suđenje...

— Nije ni potrebno. Svi znaju koliko si banaka opljačkao i koliko si ljudi pobio. Zaslužuješ vešala! A ove štene je isti tvoj soj. Bolje da sada visi nego da kasnije pravi neke probleme.

— Ali... zašto sada?... Uveć noći?

— Žuri nam se! — dobacio je Tejt. — Jutra su hladna, a napolju smo spremili veliku vatru...

— Ili, možda, u zoru čekaš nešto? — podrugljivo mu se uneo u lice Džekobs.

Denvers je zamahnuo rukom, ali ga je Vajs udario po temenu i on je posrnuo prema zidu. Bart je, međutim, sve vreme držao šake na licu i tresao se.

— Povedite ih! — naredio je Džekobs.

Ali to je bilo lakše reći nego sprovesti. Iako ošamućen, Denvers je delio udarce levo i desno u očajničkoj borbi za goli život. Tek kad su se na Denversov potiljak spustila dva mučka udarca sa strane, on je pao licem na pod, ali ni tada se nije predavao. Grčio je telo u želji da ustane, ali snage više nije bilo.

— Prokletstvo! — psovao je Vajs. — Ta životinja se otima kao zver!

Džekobs je dograbio mladića i gurnuo ga napred. Bart se grčevito uhvatio za šipke.

— Neeec — zacvilio je — nee! Pustite me da vam kažem! Nemojte sada da me vodite! Neeec!...

Džekobs je dao znak Vajsu, pa se na Bartov potiljak sručio udarac „kolta“. Momak je kliznuo niz šipke kao ubijeni pauk, lagano ali neumitno. Snažne Tejtove ruke podigle su ga uvis i iznele iz ćelije.

Džekobs se okrenuo prema Aboniju i Adamsu.

Nekoliko časaka posmatrao je njihova lica, a onda im je gadljivo dobacio.

— Gubite se!

Lupeži nisu čekali da im se dva puta kaže.

Dograbili su ono malo prnja što je stajalo zgomilano pod uzglavljem, obuli čizme, nabili šešire na glavu i zaglavili na vrata.

Bila je to sjajna prilika da se iz-

vuku, dok je Džekobs bio dobre volje. A morao je da bude, kada je u rukama imao čuvenog Neta Denversa i ucene koje su za njega raspisane...

Poluošamućenu braću vukli su Vajs i Tejt prema uzbuđenoj gomili oko vešala.

A tamo, ogromna vatra gorela je i osvetljivala grede i konopce! Dve omče, obasjane crvenim sjajem nepomično su visile i čekale svoje žrtve.

Gordon Džekobs koračao je ispred svojih zarobljenika. Bio je zadovoljan. Pozdravljali su ga sa svih strana, vitlajući uvis prepolovljenim bocama. Neki su sipali viski u vatru i time izazivali novo buktanje i novo oduševljenje.

Šerif je morao da prođe pored Lua Dagliša. Znao je da ga krčmar ne ceni mnogo, ali to sad nije bilo ni važno. Njegov plan je uspeo!

Dagliš je mrko gledao čuvara zakona. Ljudi su se oko njega gurali, sudarali, spoticali, vikali, a on je stajao kao stena. I zurio u iscrreno Džekobsovo lice.

Vlasnik saluna podigao je ruku i pokazao put vešala.

— Sve si ovo ti zamesio, šerife! — viknuo je da bi nadičao huk gomi- le. — Ti nisi nikakav predstavnik zakona.

Džekobs je zastao, cereći se ispod svojih brkova.

— Popij jednu, Lu! — dobacio mu je.

— Hoću — proderao se krčmar — ali na tvom pogrebu!

Šerifovo lice se natuštilo. Sevajući očima, prišao je krčmaru.

— Popeo si mi se na glavu, Lu — zarežao je, mašući pesnicom ispred njegovog nosa — i pazi, ovo ti je poslednja drskost koju si mogao da ispljuješ!

— Ne dajem ništa na tvoju znač-

ku — uzvratilo mu je ratoborni krčmar — kad vešaš ljude bez suđenja! A pogotovu decu! Neko će za to da odgovara, a ja znam ko!

Džekobs je prebledeo i pored purpurnog odsjaja. Mašio se oružja, ali ga je krčmar preduhitrio. Već je ispod kecelje izvukao svoj „kolt“ i uperio u zaprepašćenog šerifa.

Odjeknuo je pucanj!

Prsi Lua Dagliša su se raširili i revolver je iskliznuo iz njegove šake. Nekoliko trenutaka stajao je krčmar uspravan, a onda se naglo zanjihao, i pao pred šerifove noge!

Milt Vajs je sa strane tačno ciljao i pogodio Dagliša pod plečku.

Džekobs je obrisao hladan znoj koji ga je obuzeo malopre. Nije stigao ni da zahvali svom pomoćniku. Pucanj je načas prekinuo divljanje gomile oko vatre, ali Džekobs je mahnuo rukom kao da ništa nije bilo.

— Nastavite! — zaurao je.

Na Tejtov mig Klark je prihvatio krčmara za noge, pa su njih dvojica odneli leš izvan kruga svećlosti.

Bila je to luda noć u Džeriku.

Džekobs je poslao još dva čoveka da pomognu Miltu Vajsu i Malkomu Tejtu da Denversove izvuku na podignuti plato.

I dok je stariji koračao uspravno, s licem kao od kamena, mladi se divljači opirao i nešto izvikivao.

Međutim, niti ga je ko čuo niti imao zelju da ga sasluša.

Namakli su im omče i pritegli, pre nego što će im ispod nogu izmaći klupice. Barta su trojica jedva držali mirnog. Stariji je stajao s nekim nedokučivim smeškom na oteklim ustima.

Džekobs mu je prišao.

— Smeškaš se, a? — oslovio ga je, ljuljajući se na potpeticama svojih čizama. — Nije ti žao malog brata?

Denvers je ćutao.

— Zavezao ti se jezik od straha? — cerio se Džekobs. — Ovo ti je izgleda prvo vešanje u životu?

Ali Denvers se i dalje smeškao. To je Džekobsa izbacilo iz takta. Prišao je da mu udarcem zbriše taj demonski osmeh sa lica, ali ga je ovaj dočekao dignute glave, pljunuši mu u oči.

— Pseto! — prosiktao je šerif i udario.

Ali, osmeh se samo pojačao na oteklim, isečenom licu osuđenog na smrt.

Razjareni Džekobs je digao ruku.

— Sad! — dreknuo je.

Klupice su izletele ispod nogu!

Istog časa, kao po komandi, sve je prestalo: žagor, izvikivanje, cerekanje, psovke, trčkanje okolo, urlanje...

Lica skamenjenih pred prizorom smrti ljudi su nemo zurili u tela koja su se njihala na drugom kraju konopca. Senke obešenih, sablasno izdužene, prelazile su lagano preko tih lica i čitava gomila razuzdanih ustuknula je natrag, praveći oko vešala još veći i stravičniji krug...

Čak je i Džekobs osetio jezu po kičmi.

Iskolačene oči Neta Denversa klatile su se uporedo sa telom, ali nikako nisu ispuštale Džekobsa iz svog „vidokruga“.

Milt Vajs je prvi prekinuo tajač. Izvukao je „kolt“ i opalio šest puta uzastopce u vazduh.

— Piće za sve! — uroderao se i otrgao ljude iz obamrlosti. — Razbojnik je mrtav, živeo zakon u Džeriku.

— Živeo Džekobs! — prihvatio je i Tejt.

Rulja se najzad pokrenula, ali ne sa malopredašnjim žarom.

Neko je još potegao iz flaše, neko se bezvoljno nasmejavao, ali siluete obešenih neprestano su im visile nad glavom.

I gomila je počela da se osipa...

Gordon Džekobs je stajao i pijlio u mrtvu braću, ni sâm ne znajući da li da likuje ili da ode na spavanje. Trebalo je da se pripremi za zoru kada je očekivao dolazak Denversovih ljudi.

Vajs i Tejt su ostali uz njega. I nekoliko najpijanijih kome je besplatno viski polako mutio poslednje iskre svesti.

Iz mraka je, tada, izronio jedan konjanik! Džekobs je ustrnuo.

Ko je to mogao da prođe pored njegovih straža, u času kada se slava vila smrt ljutih razbojnika?

Čovek na veličanstvenom ždrepcu zelenku skoro da se nije ni video. Odeven u tamno odela sa tamnim šeširom na glavi, on kao da se bio stopio sa mrakom. Onda je konj ušao u krug i svetlost koja je postepeno jenjavala obasjala je njegovu košulju i lice na kome su sijala dva ledena sivoplava oka. Džekobs je prepoznao stranca iz saluna.

Grom i pakao, kako se usudio da se vrati!

I Vajs i Tejt su prepoznali čoveka u crnom. Ostao im je u lošoj uspomeni u krčmi, kada su se početnički poneli pred njim.

Mašili su se svojih „koltova“, ali šerif ih je pokretom ruke zaustavio.

— Kako ste prošli, mister? — upitao je, priključujući jahaču.

On je, međutim, gledao u obešene i senka tuge preletela mu je licem kao treptaj. Zatim mu se u oči ponovo uselio onaj hladni, ledom obložen sijaj.

— Pokazao sam propusnicu — hladno je odgovorio.

Džekobs nije razumeo.

— On misli na svoj „kolt“ — dobio je Vajs sa strane.

Tu je bio đavolski u pravu.

— Ono upozorenje više ne važi mister — rekao je Džekobs, raskre-

čivši važno noge, kao da nekome deli lekcije. — Denvers je sam proturio glavu kroz omću!

— A dečak? — upitao je suvo kockar.

Džekobs je slegnuo ramenima.

— On se malo bunio, ali ipak su otišli zajednički u pakao!

Nasmejavao se, ali to strancu nije bilo nimalo smešno.

Holidej je poterao konja ulevo.

Obišao je čitav krug oko vešala, podignute glave, sjajnog pogleda. Džekobs i njegovi pomoćnici su ga netremice pratili, spremni na sve.

Kockar je, zatim, dojahao do Džekobsa.

— Nije trebalo dečaka dirati — rekao je šerifu bez okolišanja.

— Tc se vas ne tiče! — narogušio se čuvar zakona u Džeriku.

— A što se tiče ovog drugog...

— Njega se sad više ništa ne tiče! — iskezio se Džekobs.

— ... što se tiče ovog drugog — nastavio je Holidej mirno — tu ste pogrešili!

— Zašto?

— Jer ste obesili nekog sasvim desetog. To uopšte nije Net Denvers!

Da je grom grunuo u Džekobsovim ušima, manje bi odjekivalo u mozgu nego poslednje strančeve reči.

Odjednom je osetio da malaksava i da mu se srce penje pod grlo. Ni njegovi pomoćnici nisu se osećali bolje, i dok su prebirali po mislima kako da svare ovaj neverovatni podatak, Dok Holidej je iščezao u noći...

Vest nije mogla da se zadrži.

Neka pijanica, koja se tu zatekla kad je kockar izgovorio poražavajuću činjenicu, odlunjala je u grad i razglasila da je obešen pogrešan čovek.

I dok se kraj vešala vatra lagano gasila, u Džeriku se raplamsao novi požar: opasnost u obliku Neta Denversa. Osveta nije mogla da mimoide ljude u ovom gradu, a Gordona Džekobsa pogotovu.

Čuvar zakona u Džeriku bio je okružen svojim pomoćnicima. Svoji gnev iskali su na nesrećnom Basteru Klarku, koji je tvrdio da poznaje Denversa.

— Prokleta budalo! — urlao je Džekobs i šamarao Klarka. Njima se glava klatila svaki put kad se na nju spuštala teška šerifova ruka — kako si mogao da tvrdiš tako nešto?

Klark je trpeo šamare i treptao plašeći se da Džekobsu ne padne na pamet nešto gore.

— Ali šerife...

— Zaveži! Ti si sve ovo zamesio, smrdljivi kojote! Rekao si da je ono Denvers, a nije!

— Ali, njegov šešir, bluza, sve je to zaista njegovo...

— I lice?

— Rekao sam da je tada bilo u senci, nisam siguran, ali sve ostalo...

— Sve ostalo! Pfui! Bandit je poslao nekog svog čoveka kao zamenu, dok ne svane, a tada bi on došao da oslobodi obojicu! Nikome da padne na um takva ideja! Nikome!

Zatim se udalji od Klarka i počeo nervozno da šeta.

— A ako je onaj kicoš slagao? — javio se Tejt.

Džekobs je zastao.

— Slagao? Ne verujem. Ne znam ko je to, ali ovo je istina što je kazao. Siguran sam. I onaj njegov brat kako ga je samo tupno gledao kad je ušao u ćeliju... Tek sada mi je po nešto jasno, do vruga, ali prekasno.

— Sad smo svi u još većem sosu — priznao je šerif. — Zato moramo

da ostanemo oprezni. Noćas nema spavanja. Gde je Vajs?

Tejt je slegnuo ramenima.

Neko sa vrata je dobio.

— Nema ga... Nestao je!

Šerif se namrštio.

— Nestao? Kako nestao?!

— Malopre je trčao nekud, a onda sam video kako na konju galopira iz grada...

— Šta? Hoćeš da kažeš da je pobegao?! — zgrnuo se šerif i mahinalno dotakao svoj „kolt“.

Vrata su se opet otvorila i jedan od stražara zadihano je uleteo unutra.

— Svi su poludeli! — uzviknuo je. — Ulica je puna ljudi i kola, hoće da beže iz grada... Plaše se osvete!

Gordon Džekobs je odgurnuo vesnika i izašao napolje.

Zaista, dotle opustela ulica, bila je pretvorena u pravi mravinjak. Polusanjivi ljudi su se gurali oko kola, tovarili u njih stvari iz kuće, nosili rasplakanu decu i dovikivali se, dok su na drugoj strani iz konjušnice izvođeni konji za put.

Džekobs je polako izvukao revolver i opalio u vazduh.

Jednom, dva puta, tri puta... sve dok među usplahirenim građanima nije zamrla poslednja reč.

Zatim ih je sve redom pogledao prezirivo. Najveći deo njih je malopre pio i urlao oko vešala, a sada su se svi spremali da napuste grad kao miševi brod koji tone.

— Kuda? — snažno je novikao Džekobs.

Odgovorio mu je žamor, mrmljanje. Sve se svodilo na to da će Denvers doći da osveti svog brata i da će stradati mnogo nedužnih ljudi...

Cev šerifovog „kolta“ još se dimi-

la kada ga je podigao i uperio na gomilu.

— Nikuda vi nećete otići, čujete li? — dobacio je besno. — Ubiću prvog koji pokuša da izađe iz grada. Daću naređenje momcima da pucaju na svakog, čujete li?

Ljudi su ćutali, ali su verovali u to.

— I još nešto — nastavio je Džekobs gromkim glasom — mislite da ćete se lako izvući i ako odete? Okolo su Denverovski ljudi i oni neće pitati ko je nevin, a ko kriv... I oni će redom ubijati svakoga iz Džerika! Zato ostanite ovde i puške u ruke! Ovo je vaš grad, a ja sam vaš zakon! Razilazite se!

Nastalo je komešanje i šaputanje ali je ipak sve ispalo onako kako je želeo Džekobs.

Ulica je opet bila pusta, kao nedavno.

Džeriko je samo naizgled bio miran. Unutra, nikome san nije dolazio na oči.

Svi su sa strepnjom iščekivali zoru...

A ona je došla nekako previše brzo.

Odjednom se nebo zabeležilo i bakarna boja tek promeščenog sunca prešla se po brdima i krovovima.

Dve milje od Džerika. Dok Holidej je čuo neko stenjanje u obližnjem žbunju i pomislio da se River Kid ponovo uvalio u neku nevolju prateći njegov trag. Upravo je konja u tom pravcu. Iako ispružene ruke prema desnom boku.

Ugledao je, potom, čizme nekog čoveka. Ne, to nije bio Kid.

Stahao je i oprezno prišao.

Čovekov konj je nedaleko, čupkao vlažnu travu, osedlan za dalji put: imao je torbe, dva smotana čebeta,

laso, pušku u kožnoj uvlaci i kaput okačen o jabuku sedla.

Džordžijanac se nadneo nad žbunje i ugledao nekog starijeg čoveka koji je ležao na travi i stenjao. Čovek je bio odeven u zelenkastu drugastu košulju, prsnik smeđe boje i iste takve pantalone koje je nosio uvučene u čizme. Oko pojasa je imao opasač sa „koltom“. Kada ga je malo bolje pogledao zapazio je da mu iz rane na glavi curi krv, ali rana po svemu sudeći nije bila opasna.

Okolo je bilo nekih tragova, ne samo njegovih. Izgledalo je kao da je imao neki susret posle koga se našao na zemlji, usamljen i ošamućen.

Kockar je skinuo sa sedla svoju torbu od krokodilske kože i vešto previo ranjenikovu glavu. Tek tada ga je pažljivije zagledao. Imao je pred sobom tvrdo lice oštih crta, oštih jagodica i oštrog nosa. Četvrtasta brada i tanka stisnuta usta davala su utisak odlučnosti i tvrdoglavosti. Bio je sveže izbrijan i zaključujući po rukama nije se bavio teškim poljskim radovima.

Holidej nije imao nameru da ga pretresa ili nagada ko bi to mogao biti. Obavio je svoj posao, pomogao mu, i mogao je mirno da nastavi put. Čoveku je trebalo još samo malo da se sasvim osvesti. Zakačio je torbu o sedlo, zategao kajase i stavio nogu da uzjaše.

Ali, iza leđa je čuo poznati metalni zvuk zapinjanja obarača. Čovek se, izgleda, osvestio ranije nego što je pretpostavljao.

— Ruke uvis! — dopro je do njega, tih ali zapovednički glas.

Međutim, kockar ga nije poslušao. Okrenuo se lagano, s rukama nehajno zakačenim o pojas. Ranjenik se oslanjao na laktove, dosta

nesigurno, ali „kolt“ je držao prilično tačno uperen u njegov stomak.

— Trebalo bi još da se odmarate — opomenuo ga je Holidej, ne uzbuđujući se.

— Stani... Gde su ostali?

— Koji ostali?

— Ostali... Šta se to dešava? Ko ste vi?

— Prolazio sam ovuda i čuo da stenjete.

Čovek se s bolnom grimasom uspravio i seo i tek tada napipao zavoj na glavi.

— Ko me je previo? Vi? — zapitao je začuđeno.

— Ja. Šta još mogu da učinim za vas? — upitao je kockar podrugljivo. — Ili možda treba da čekam da taj revolver opali?

Ranjenik je spustio revolver.

— Glava mi buči — promrmrljao je. — Mislio sam da ste jedan od onih...

— Koji su vas udarili?

— Da... Kako znate?

— Ne treba biti mnogo pametan, pa to zaključiti — rekao je kockar.

Čovek je vratio oružje u futrolu.

— Niste nikoga sreli uz put? — zapitao je.

Holidej je odmahnuo glavom.

— Bila su četvorica — procedio je s naporom trljajući čelo iznad obrva. — Nisu izgledali sumnjivo... neuredno da, ali ne i opasno. Ponašali su se pristojno, jer su videli s kim imaju posla. Međutim, pre nego što smo se rastali, jedan od njih je uperio revolver na mene, a onda mi prišao i udario me po glavi. — Opipao je džepove i zavrteo glavom. — Čudno, ništa mi nisu uzeli... — pipao je levu stranu prsa i začuđeno pogledao Doka. — Ništa sem... moje značke. Šta im je ona trebala?

— Kakvu značku? — došao je do reči i kockar.

— Šerifsku značku. Ja sam... savezni šerif Roj Atkins. Poslat sam u Džeriko da ispitam neke glasine o tamošnjem šerifu. Međutim, izgleda da i pre Džerika dobijam potrebne dokaze o tome!

— Kako su izgledali? — upitao je kockar.

— Oni? Lupeži? — Atkins je slegnuo ramenima, pokušavajući zatim da ustane. — Obične njuške. Jedan je ipak bio... nekako...

— Drukčiji?

— Da, baš tako. Drukčiji.

— Krupan, zelenih očiju, male riđe bradice, srebrnasti medaljon oko vrata?

Roj Atkins se namrštio.

— Odlično ste ga opisali — rekao je sumnjičavim glasom. — Otkud ga poznajete?

— Sreli smo se jednom — odgovorio je Holidej, prilazeći konju. — Ali nemojte misliti da smo prijatelji, slučajno smo se sreli u Tonopi.

Atkins se još uvek kolebao šta da preduzme.

— Poći ćete zajedno sa mnom? — dobacio je pola upitno, pola zapovednički.

— Ja imam svoj put, šerife! — uzvratilo je kockar. — Ali vi obavezno svratite u Džeriko.

— Stanite! — povikao je Atkins i mašio se svog revolvera.

Istog trenutka, Holidejev „linkoln“ blesnuo je u njegovoj ruci i preneraženi savezni maršal odmahkao je svoju šaku od opasača kao opečen.

— Ne dajem ni pet para na vaše naredbe — dobacio mu je Džordžijanac — pogotovu kad ste bez značke!

Atkins je ućutao, nemoćan.

Brzina kojom je jahač potegao

svoje „koltove“ graničila se sa nemogućim!

— Na nekog me podsećate — promrmljao je Atkins.

— Javite mi kad se setite! — rekao je Dok i poterao konja.

Ždrebac se propeo, a onda kao strtela jurnuo poljem.

Sunce je zlatilo čitav kraj.

VI

River Kid je izgubio trag svog poznanika iz voza i već je počeo da razmišlja o tome kako bi najbolje bilo da se okane jurnjave za misterioznim strancem i uputi se negde na jug, možda, prema Teksasu.

Pred samim Džerikom zaustavio je svog konja i oslonio se laktovima o jabuku sedla, pitajući se da li da uđe u grad ili da ga zaobiđe.

Onda mu se učinilo da je na nekom krovu video ljudske senke. Mora da mu se stvarno učinilo! Šta bi u rano jutro neko radio po krovovima?

Bio je neispavan, gladan, i to su bili dovoljno jaki argumenti da se uputi u Džeriko.

No što je dalje zalazio u ulicu, sve mu se manje sviđala atmosfera. Kao da je ušao u mrtav grad.

Iznenada, osetio je iza svojih leđa neki šum.

Kad je hteo da se okrene, grmnuo je nečiji glas:

— Ne mrđaj! Podigni ruke!

Dečak je poslušao.

Onda su sa svih strana izmiledi neki naoružani ljudi. Kao da su samo njega čekali, a on je prebira u mislima šta bi mogao da skrivi, pa da zasluži ovako vruć doček u Džeriku. Međutim, nije mogao ničeg da se seti.

Malkom Tejt, šerifov pomoćnik, stao je pred pegavog jahača i odmerio ga kao krastavu žabu!

— Šta ti tražiš ovde, kopile? — upitao je. — Gde ti je oružje?

Kid je pogledao dole, prema pantalonama.

— Oružje? Ne... nemam oružje... Ne nosim ga.

Tejt je sumnjičavo zažmirio desnim okom.

— Sakrio si ga?

— Nisam...

— Odakle dolaziš?

— Iz Kejston. Kempa.

— Zašto si došao ovamo?

River Kid je naslutio da se u gradu nešto neobično dešava i rešio je da ne iskušava sudbinu. Proklinjao je samoga sebe što se odlučio da uđe u Džeriko, umesto da ga zaobiđe.

— Prolazio sam... Pa sam mislio da nešto pojedem...

— Kuda si prolazio?

— Onako, bez cilja — priznao je Kid.

Tejt se namračio.

— Zar nisi pročitao šta piše na onoj tabli?

— Nikad nisam umeo da čitam — izbacio je Kid, ne trepnuvši.

Malkom Tejt se malo bolje zagledao u momčića.

— Ti si neka opasna ptičica! — dobio mu je, razmišljajući šta s njim da učini. — Hajde, silazi sa tog konja!

Dečak je teška srca napustio sedlo.

— Gde si ukrao tog konja? — upitao ga je Tejt.

— Kupio sam ga...

— Kupio? Otkud tebi, derane, novac za konja? I sedlo si kupio?

— I sedlo!

Tejt se zacerekao i pogledao u ostale oko sebe.

— To ti je tek nešto — rekao je. A onda se uozbiljio i sevnuo oči-

ma na svoje momke: — Šta ste se okupili? Na svoja mesta, ili...

Jedan od ljudi s puškom umesto da ode, prišao je bliže pomoćniku šerifa.

— Dokle ćemo ovako? — upitao je.

— Šta dokle? — narogušio se Tejt.

— Dvojica su pobegla već sa svojih mesta...

— Koja dvojica?

— Bristou i Koneli... Bili su malopre kod kovačnice, a sad su nestali! Nema ni njihovih konja!

— Prokletstvo! — opsovao je Tejt i osetio hladnoću oko srca. — Ako samo još neko pomisli da beži, ubiću ga kao psa! Jeste li razumeli? A sad, na svoja mesta!

— Ali...

— Nema ali! — planuo je Tejt — Bristou i Koneli su momci, a vi ste porodični ljudi. Zar hoćete da vam Denvers zapali kuće i siluje žene?

— Nećemo to, ali mi nismo...

— Rekao sam na mesto! Ili ću da zovnem Džekobsa...

Ljudi su se gundajući udaljili.

River Kid je zverao okolo, ne bi li ugrabio priliku da pobegne. Sve mu je ovo mirisalo na gužvu u kojoj se ni njegova glava neće štetiti.

— Još nisi sjahao? — prekinuo ga je Tejt u razmišljanju.

Dečak je kliznuo niz sedlo.

— Znaš li šta radimo sa lopovima ovde? — upitao ga je strogo.

Dečak je odmahnuo glavom.

— Videćeš šta radimo sa takvima! — nastavio je ovaj i gurnuo Kida napred. — Koračaj, ali polako! Ko te je poslao?

— Niko! — odgovorio je dečko.

— Ali nekoga tražiš. a?

— Tražim jednog prijatelja...

— Kako se zove?

— Ne znam... Ali mogu da ga

opišem: tamno odelo i šešir, plave oči, jaše divnog konja...

Malkom Tejt se uozbiljio.

— To je tvoj prijatelj? — upitao je.

— Jeste — rekao je Kid s ponosom.

— Onda ćete obojica završiti u zatvoru! — grmnuo je Tejt. — Čim ga budem sreo, skinuću mu glavu! Zadužio me je već do grla, ta propalica!

River Kid je jedva poverovao ušima. Šta priča ova mesnata budala? Kako se to izražava o nekome koga ne poznaje! I da li bi to smeo, uopšte, da ponovi pred njim, lično?

— Ti si onda isti kao i tvoj prijatelj — zagrmio je Tejt i udario dečaka čizmom u zadnjicu.

Novi udarac naterao je Kida da izmakne sledećem. Celo telo ga je bolelo, a oči mu se punile suzama. Međutim, nije pustio ni glasa.

Tejt je najzad prestao da ga udara.

— Sad pogledaj gore! — naredio je. — I vidi kako prolaze lopovi i banditi!

Dečak je podigao glavu i žmirkao na suncu. Oči su mu bile pune prašine, ali video je i zgrozio se!

Mladić, gotovo dečak, klatio se iznad njega iskolačenih očiju i izbačenog jezika. Činilo mu se da će konopac pući i da će mrtvac pravo na njega! Vrisnuo je i ustuknuo.

Malkom Tejt se zadovoljno cerekao.

— Video si? Zato priznaj zašto si došao! Brzo!

Ali River Kid je još bio pod utiskom slike obešenog Barta Denverssa. Osećao je mučninu i povraćalo mu se.

— Govori! — proderao se Tejt i zamahnuo čizmom.

U tom se pojavio Gordon Džekobs. Imao je tamne kolotove oko

čujao krvlju podlivene beonjače. Činilo se da danima nije spavao. Mirisao je na viski, ali se nije primjećivalo da je pijan.

— Zašto se dereš, budalo? — okrenuo se prema Tejtu. — Ko ti je ovo?

— Možda je uhoda — branio se ovaj. — Neće ništa da prizna!...

— Ima li oružja?

— Nema.

— Sam je?

— Jeste, ali govorio mi je o nekom prijatelju...

— Ti baš mnogo pričaš, Tejte!

— preteći mu se uneo u lice Džekobs. — Zaključaj malog u ćeliju i vuci se na svoje mesto, čuješ li?

— U redu, samo sam hteo...

— Uradi ono što ja hoću, a ne ti!

Tejt se pokunjeno povukao, vučući Kida za sobom.

Kad se vratio, Džekobsa nije bilo napolju.

Promrsio je neku psovku na njegov račun i odgegao ulicom prema izlazu iz grada.

Tamo ga je, međutim, čekalo novo iznenađenje. Umesto četiri stražara, sačekao ga je samo onesvešćeni Robert Garland.

Ležao je u polusedećem položaju, iskrivljene glave, dok mu se puška nalazila daleko od ruku. Malkom Tejt je mogao samo da naslućuje šta se desilo, ali nije želio u to da poveruje.

Uhvatio je Garlanda i počeo da ga drmusa. Kako ovaj uprkos tome nije otvarao oči, Tejt je nastavio da ga šamara sa obe strane.

Čovek je otvorio oči i mutnim pogledom se zablenuo u pomoćnika šerifa.

— Šta tu radiš, idiote? — tresao ga je Tejt. — Gde su ostali?

— Po... pobegli su...

— Pobegli? Šta to pričaš, budalo! Gde su pobegli?

Zatim mu je prilepio još dva šamara i povratio ga iz obamrlosti.

— Dogovarali su se da beže dok je vreme — nastavio je da priča Garland, isprekidanim glasom. — Ja sam im rekao da to ne čine, da ću pozvati Džekobsa... Oni su...

Tejt ga je još jednom protresao.

— Šta su oni? — zarežao je. — Zašto ih nisi pobio?

— Rekao sam da ću pucati... Ali Barden je bacio nož i ranio me... Zatim su me razoružali i ostavili ovde...

Pomoćnik čuvara zakona u Džeriku je tek tada primetio krv na svojim rukama. Dolazila je od rane na Garlandovom ramenu.

— Išćupaj mi nož — stenjao je ranjenik.

— Idi do đavola! — grmnuo je Tejt i uspravio se.

Odjednom se osetio sam, bespomoćan i uplašen!

Ljudi su bežali ne ispalivši ni metak! Bežali su, a da se Net Denvers nije ni pojavio. Nisu videli ni oblačak prašine u daljini, a bežali su kao zečevi. Ostavljali su kuće, porodice i kao pacovi se kriji po uvalama dok oluja ne prođe!

Popevši se na zid, ugledao je Klemu Rajlija kako se puže u sedlo.

Prokleta kukavica, sigurno se oporaštao od žene, pa je poslednji uzjahivao svoje kljuse! Tejt je izvukao revolver i lagano nanišao...

Pucanj je protresao sunčano jutro. Klem Rajli je podigao obe ruke uvis, a zatim se sunovratio sa sedla u prašinu. Tejt se zlurado iscerio sa zida. Njegova žrtva više se nije ni pomakla.

Pucanj je trgao Gordona Džekobsa i on je već pomislio da su napadnuti.

Dograbio je sa zida pušku i iz-

leteo napolje, spreman da skupo proda svoju kožu. Međutim, zatekao je ulicu pustu kao i dotle.

Njegov konj se nalazio ispred kancelarije, privezan ali uznemiren. Kao da je i životinja osećala čudnu napetost u vazduhu.

Džekobs je umirio sa nekoliko reči, a onda pojahao. Uputio se prema zapadnom delu, gde se nalazio Malkom Tejt.

Pomoćnik šerifa dočekao ga je mrzovoljno.

Bio je taman stavio nov metak u doboš, kada se Džekobs zaustavio na korak od njega.

— Ti si pucao?

— Jesam — odgovorio je Tejt.

— Ubio sam Rajlija.

— Bežao je?

— Jeste. Ali još dvojica su uspešla da pobjegnu. Ostao je samo Garland, ranjen u rame i nemoćan kao pile! I ja, naravno.

— Tebi se ne beži? — upitao je Džekobs. U njegovom glasu Tejt je naslutio svoj kraj ako odgovori pogrešno. Zato se iscerio i podigao glavu.

— Ako se bude bežalo, zajedno ćemo — rekao je. — A koliko vidim ti ne bežiš?

Džekobs nije odgovorio, samo je kratko klimnuo glavom.

— Nema ništa novo?

— Nema.

Smrknutog lica šerif se popeo na zid sa ciljem da osmotri vidik. Tek što je pogledao ka horizontu, na licu mu se ukazao izraz paničnog nespokojsstva.

— A ono? — izustilo je.

Tejt je poskočio i uzverao se do Džekobsa.

— Ništa ne vidim!

— A ja vidim, oblačić prašine. Dodaj mi pušku.

Zatim su se obojica kucurili i stali da čekaju. Oblak prašine postajao je sve veći, a iz njega je

izranjao jahač. Gordon Džekobs je držao obraz na kundaku sve vreme, sve dok se jahač nije uobličio.

Tejt se pitao zbog čega šerif okleva! Konjanik je bio sasvim dobro otkriven, jedan pogodak bio bi dovoljan. Pogledao je Džekobsa nestipljivo, a onda video kako čuvar zakona odlaže pušku.

— Neka sam prokiet... — promrmlija je Džekobs.

— Šta se desilo, šerife? — zapitao je Tejt.

— Samo jedna bitanga puši sve vreme dok jaše — nastavio je Džekobs, uspravljajući se. — A to je Ferli Svon?

— Ferli Svon?

— Jedan moj prijatelj iz boljih dana, odgovorio je Džekobs, razvlačeći usta u osmeh. — Nebo ga je poslalo u pravi čas!

Tejt je mrzovoljno odmerio jahača.

— Ako se služi desnom rukom, slaba vajda — rekao je. — Izgleda da mu je u zavoju.

— Ne mari — odvratio je Džekobs i skočio sa zida.

Svon je za to vreme stigao do čuvara zakona i njegovog pomoćnika.

Podigao je ruku u znak pozdrava i sjahao. Njegovo mršavo, izduženo lice s upalim obrazima iskričilo se u nešto kao osmeh dok je levom prihvatao desnu Džekobovu ruku.

— Šerif, a? — promumlao je Svon, ne pogledavši Tejta. — Kakav je ovo grad, Gordone?

— Običan grad — dobacio je Džekobs.

— Šta je, kakvo je ovo mrtvilo. — Da nije neka sahrana? Ne dopada mi se tužna atmosfera, više volim slavlja!

— Prićaćemo malo uz viski — rekao je na to Džekobs, dajući znak Tejtu da ostane na svom me-

stu. — Poslaću ti dva čoveka s istočnog prilaza — obećao mu je.

— Bolje pošalji jednu bocu — predložio je Tejt.

Ali Džekobs se napravio da nije čuo. On i Svon uputili su se glavnom ulicom, izmenjujući pitanja i odgovore, kao prijatelji koji se dugo godina nisu videli.

— Tako znači — klimnuo je Svon glavom — obesio si dva bandita, a ljudi ti okreću leđa?

— Briga me za to — odgovorio je Džekobs — ja sam ovde zakon! Nateraću ih da me slušaju!

— Tako je, treba samo gvozdenom rukom držati ih sve u šaci! Ako malo popustiš, gotovo je...

— A tvoja ruka?

Lice Ferli Svona se zamračilo.

— Jedna ništarija u vozu, pred Oslinom... On i neki deran su me izazvali, zbog tebe.

— Mene?

— Vredali su te, a ja sam stao na tvoju stranu...

Džekobs je nabrao obrve.

— Koliko znam ti si brz?

— Ovaj je ipak bio brži! Pravi demon u crnom odelu. Kad sam bolje razmislio, setio sam se s kim sam imao posla...

— S kim?

— Sa Holidejem. Dokom Holidejem!

— Šališ se? Kako je izgledao?

— Tamno odelo i šešir, bela košulja, „kolt“ sa drškom od slonovače... A ima ledene oči, kao iz groba da ih je izvadio u usadio pod čelo!

Džekobsovi prsti su se skupili u pesnice, a usta iskrivila u grč besa.

— To je, dakle, on bio! — proćedio je.

— Video si ga i ti?

— Dolazio je ovde, dva puta. I oba puta počele su da me snalaze neprilike!

Ferli Svon je stavio ruku na srce.

— Pomoći ću ti — rekao je.

— To sam i očekivao od tebe — iscerio se šerif i dotakao prstom levu stranu Svonovih grudi. — Za početak, naimenovaću te za pomoćnika šerifa u Džeriku.

— Ja i zakon? — nasmejao se Svon oporim, suvim smehom. — To je najbolja šala koju sam čuo poslednjih godina!...

•

Malkom Tejt je na svom stražarskom mestu počeo i da razmišlja.

Dva čoveka koja mu je Džekobs poslao na ispomoć, bili su neki golobradi mladići na koje se nije mogao osloniti. Očekivao je da će ili klisnuti prvom zgodnom prilikom, ili kod neke prve ozbiljnije pucnjave baciti puške i zabiti nos u zemlju dok cela gužva ne prođe.

Pomoćnik čuvara zakona u Džeriku, bivši vojnik u četi kojom je komandovao Gordon Džekobs, sada je čuvao opusteli grad od običnog razbojnika i sve manje je bio siguran da će uspeti da sačuva i sopstvenu glavu a kamoli šerifov grad.

Milt Vajs se na vreme izvukao, ne omirisavši barut.

Možda je bio u pravu!

Pogledao je natrag gde su na konopcima još visili Bart Denvers i neki iz Denversove bande!

Zašto taj prokleti bandit jednom ne dođe, pitao se.

Svakog trenutka bi mu se učinilo da u daljini vidi oblak prašine i zamišljao kako Net Denvers, na čelu svojih momaka, jaše nošen osvetom prema Džeriku. Uveravao je sebe da će on biti taj koji će ga iz zaklona skinuti sa sedla jednim metkom!

Iza sebe je čuo korake i nervozno se okrenuo, potegavši „kolt”. Ugledao je lice Bastera Klarka.

— Šta te muči, druškane? — bezobrazno mu je pogađao misli kovački pomoćnik. — Nervozan si a?

— Što si došao? — obrecnuo se Tejt.

— Šerif ti je ovo poslao — rekao je Klark, vadeći prepolovljenu bocu viskija. Tejt je ispružio ruku, ali je ovaj povukao flašu natrag.

— Rekao je i ovo — nastavio je zatim — da će te ubiti kao psa ako se napiješ.

— Vрати se u svoj brlog i pusti me na miru! — procedio je Tejt, dograbivši piće. Zatim je sasuo u grio nekoliko dobrih gutljaja.

— Sad bi mogao i doručak da mi doneseš! — okrenuo se prema Kiarku, već malo razgaljen.

— Doručkovaćeš olovo uskoro — nimalo utešnim glasom podsetio ga je Klark.

— Idi do đavola! — odmahnuo je ovaj rukom.

— U redu, odoh! — složio se Klark i vratio se natrag laganim korakom.

Tejt je ponovo ostao sam.

Kada je posle dužeg vremena pogledao niz put, trgao se.

Nailazio je jedan jahač.

To je već prevršilo svaku meru, pomislio je. Očekivao je gomilu bandita koja mahnito galopira prema gradu, a ovo je treći usamljeni jahač koji se približava Džeriku mirno, kao da ga ništa ne muči drugo osim dobre kapljice i doručka!

Uzeo je pušku koja je ležala kraj njega i proturio cev preko zida, u pravcu konjanika. Džekobs je rekao da puca bez opomene na svakog sumnjivog stranca.

Sastavio je nišan sa jahačevim

prsima u očekivanju da se konjanik još malo približi. Odmah zatim Malkom Tejt je podigao glavu preneraženo, zažmirio, a onda je spustio kundak puške.

Nema sumnje, nije se varao! Čovek koji je dolazio imao je na košulji šerifsku zvezdu!

Za tako nešto, Tejtov mozak nije bio spreman. Pucati u zvezdosca bilo je ipak previše čak i za Gerdona Džekobsa!

Tejt je tiho zviznuo kroz zube momku iza drvenog korita za vođu i dozvao ga prstom. Mladić je dotrčao do Tejta, vidno uznemiren.

— Šta je? — podsmehnuo mu se pomoćnik. — Već si počeo da se znojiš, ha? Trk do šerifa, neka dođe odmah ovamo!

— Šerifa?

— Naravno, klipane! I nemoj da se slučajno ne vratiš na svoje mesto, odraću ti leđa!

Da bi potkrepio svoju pretnju, poturio je cev puške mladiću pod nos i zapeo oroz. Momak je prebiedeo kao zid, a zatim se dao u trk prema gradu, praćen zlokočnim Tejtovim cerekanjem.

Na Džekobsa nije morao dugo da čeka. Šerif je došao žurnim koracima, i sâm već razdražen neizvesnošću oko Denversovog dolaska. Trebalo je da dođe mnogo ranije ako je nameravao da dođe!

— Koliko ih je? — upitao je Džekobs svog pomoćnika, penjući se na zid, kraj njega.

— Samo jedan!

— Jedan? — razočarano je rekao šerif, suzivši zenice. Odmeravao je jahača i procenjivao.

— Sve mi se čini... — počeo je.

— I meni — umešao se Tejt — ima na košulji nešto što sija.

Džekobs je klimnuo glavom, grizući usta.

— I znaš šta — rekao je zatim suvo — ovo nije običan šerif!

— Kako? Kako nije običan?

— Poznajem tu značku... To je značka saveznog šerifa!

Malkom Tejt je pretrnuo. Ako je Džekobs u pravu, onda je to bilo nešto opasnije i od samog Denversaa.

Kao da je pogazio njegove misli, Džekobs ga je dokopao za rame i protresao.

— Slušaj — rekao je — nemamo vremena da skinemo onu dvojicu sa vešala! Ali, idi obavesti sve ostale da ostanu na svojim mestima i čute. Da se niko nije pojavio! Čuješ li? Niko!

Tejt je klimnuo glavom.

Kao da je pogadao njegove misli, Džekobs — ostani pored ćelije gde se nalazi onaj balavac! Ni on ne sme da pisne! Ako zatreba, tresni ga po glavi... Ja ću se pobrinuti za ostalo.

— A tvoj prijatelj?

— Svon? — prisetio se Džekobs.

— On je... On će biti na odgovarajućem mestu!

Tejt je slegnuo ramenima i kliznuo sa zida, vitlajući uz put puškom.

Gordon Džekobs se uspravio, namestio opasač i krenuo u susret jahaču.

*

Nosio je pamučnu košulju sive boje i crnu maramu oko vrata. Široki, izbledeli opasač s izlizanom futrolom zdesne strane bio je prebačen preko bleđožutih somot-skih pantalona. Na nogama, čizme kratkih sara, bez mamuza.

Jedino što je na njemu blistalo, bile su značka i oči.

Čudan, staklasti pogled prodirao je kroz Džekobsa, bez posebnog izraza, bez osećaja. Pogled koji se malo kretao, ali sve video.

Bio je to čudno ukočen pogled i Gordon Džekobs je nesvesno pomislio da je trebalo ranije da obešene skine sa vešala. Sada je već bilo kasno.

Jahač kao da nije primećivao visoku šerifovu figuru na svom putu.

Sve dok životinja pod njim nije sama zastala, savezni šerif je gledao niz glavnu ulicu, tvrdog izraza. Onda je skrenuo pogled na Džekobsa i plamen u njegovim očima ugasnuo je za trenutak.

— Džekobse? — upitao je tihim glasom.

Šerif je klimnuo glavom, pridržavajući uzde došljakovom konju.

Ali on kao da nije imao nameru da sjaše. Ponovo je pogledao niz ulicu i Džekobsu bi jasno da ga zanimaju vešala.

— Šta je to sa gradom, šerife? — upitao je.

— Sve je u redu — odgovorio je Džekobs. — Mislite na ona vešala?

Ali jahač se napravio da to nije čuo.

— Svašta se priča o zakonu u Džeriku — rekao je zatim.

Džekobs se namrštiio. Sada mu je bilo jasno da je savezni šerif poslat da ispita o prilikama u gradu gde je on „gazdovao“. Mora da su loše glasine o Džeriku stigle vrlo daleko.

— Lep prizor za doček jednog federalnog šerifa — rekao je došljak, aludirajući na dva obešena čoveka.

— Dobili su ono što su zaslužili. — Odgovorio je kratko Džekobs.

Federalni šerif je lagano pote-
rao konja. — Ko su oni? — zapitao je.

— Članovi Denversove bande. Onaj mlađi mu je brat.

Federalni šerif je zaustavio konja nadomak vešala. Bled i kame-
no nepomičnog lica posmatrao je obešene.

— Kad ste im sudili? — zapitao je iznenada.

— Džeriko nema sudiju — odgovorio je Džekobs mirno.

— Postoji oblasni terenski sudija — primetio je federalac.

— U ovom slučaju nije bilo potrebno izlagati grad troškovima. Svi znaju da su članovi Denversove bande notorne ubice i da zaslužuju vešala.

Prošavši pored vešala stigli su do ispred saluna.

— Ako nemate ništa protiv častiću vas pićem — predložio je Džekobs.

Federalni šerif se za trenutak kolebao, a onda je sjahao. Ušli su u salun i pošto je vlasnik Li Dagliš bio odsutan, Džekobs je preuzeo ulogu konobara. Federalac je prihvatio čašu viskija i lagano otpio gutljaj.

— Ovde bi mnogo štošta moralo da se menja — javio se posle kraćeg ćutanja federalac.

— Na primer? — promrmlijao je Džekobs.

— Na primer sudija. Treba ga što pre postaviti.

Džekobs je ćutke slušao.

— A zatim — nastavio je maršal — čuvar zakona!

— Šta je s njim? — prigušeno je upitao Džekobs.

— Treba ga zatvoriti! — mirno se odazvao ovaj — i postaviti novog, poštenijeg, savesnijeg...

— Šalite se? — podsmehnuo se Džekobs, mada mu nije bilo priyatno da to sluša iz usta jednog federalnog šerifa.

— Vi to ne znate bolje od mene! — rekao je federalac mirno.

— Gluposti, ne smete se oslanjati na priče — rekao je Džekobs i iznenada prešao u napad. — Uostalom, ko ste vi? Vidim samo vašu značku, ali isprave mi niste pokazali.

— U pravu ste — rekao je federalac i počeo da otkopčava košulju. — Pokazaću vam svoje isprave, šerife.

Pritom je otkopčao gornja dugmeta i ispod košulje izvalio lančić, na čijem se kraju nalazio medaljon! Prišao je korak bliže, podigao medaljon do visine šerifovog pogleda i pritisnuo kopčicu sa strane.

Pred Džekobsovim očima ukazala se mala, ovalna fotografija nekog mladića. Kada je bolje pogledao, setio se koga ona predstavlja... i skoro se zagrcnuo!

Bilo je to lice Barta Denversa, koga je on sinoć obesio!

Gordon Džekobs, naviknut na ninoga iznenađenja, ovog puta se zaista našao pogođen i paralisan. Misli su mu kovitlale kroz mozak i sve što je stigao da zaključi bila je činjenica da onaj, koji nosi o vratu Bartovu sliku, nije niko drugi nego...

Net Denvers!

— Ti... ti si... — cedio je slog po slog.

Zatim je postao svestan u kakvoj se nevolji našao, bez pomoći svojih ljudi. Sami u salunu, šerif i razbojnik! Posegao je rukom dole, ali sve je bilo kasno.

Cev Denversovog „kolta“ već mu je bila pritisnuta na stomak.

Gordon Džekobs je prebledeo i zadrhtao pred dodjrom smrti.

Lice mu se orosilo znojem, oči ispunile očajem.

— Ubico! — došapnuo mu je Denvers, pritiskajući cev sve dublje — obesio si mi brata! Deca!

Džekobs se povlačio natrag, izrogačenih očiju.

— Dete! Obesio si dete! — odzvanjao mu je u ušima Denversov šapat.

A zatim je sve prestalo, pritisak je popustio.

— Izlazi napolje! — naredio mu je bandit.

Pucaće mi u leđa, pomislio je Džekobs. Njegova nada bili su Ferli Svon i Malkom Tejt. Kad se pojavi na ulici, shvatiće da se nalazi u opasnosti i pripucaće iz zasede.

Od te pomisli bilo mu je lakše.

Pošao je napolje podignutih ruku, zverajući okolo. Ali, ulica mu se učinila pustom kao nikada do tada.

— Daću ti šansu — čuo je Denversov glas iza sebe — iako je ti mom bratu nisi dao!

Čuvar zakona u Džeriku je odahnuo. Denvers je ipak bio budala! Pružati Džekobsu šansu, to je značilo i potpun spas. Nije on badava postavio Ferlija Svona na krov da motri za svaki slučaj. Kao da je predosećao neki nenadani promašaj.

Denvers nije mogao da mu vidi lice. Da je mogao, shvatio bi da šerif smjera podvalu.

Izašli su na ulicu.

— Koračaj! — naredio je Denvers.

Šerif je poslušao.

— Odbroj dvadeset koraka i polako se okreni. Onda možeš da se moliš bogu...

Džekobs nije ništa odgovorio.

Bilo je toplo. Kao da se, u tom jutru, odjednom našlo podne i Džerikom je zacarila paklena vrućina.

Džekobs je brojao: šesnaest, sedamnaest...

Ispod oka je osmotrio krov na svojoj kancelariji i opazio Svonov šesir. Bio je tu!

Kad je izbrojao dvadeset, okrenuo se zabačene glave i drsko se nasmejao.

Netu Denversu bili su izbrojani sekundi, ne njemu!

Ali, Džekobs se još jednom prevario u računu.

Pre nego što se Denvers mašio svog oružja, odjeknuli su revolver-ski pucnji s njegove leve strane...

*

Obojica su pogledala na tu stranu.

Sa Džekobsovog lica iščezao je samouvereni osmeh trijumfa. Video je kako se Ferli Svon sa svog mesta zgrčio u vazduhu, a onda glavačke poleteo u ambis...

Tupo je odjeknuo pad njegovog beživotnog tela o prašnjavo tlo glavne ulice Džerika.

Ferli Svon je ostao da leži nepokretno.

Gordon Džekobs je upravio zadržani pogled u pravcu odakle je pucanj odjeknuo i čelo mu se smračilo.

Prepoznao je veličanstvenog konja pod još veličanstvenijim jahačem!

Dok Holidej!

Sedeo je u sedlu, hladan, nehajno ošonjen o jabuku sedla, sa šeširom malo natučenim na čelo zbog sunca. Senka oboda prekrivala mu je polovinu lica.

Stvorio se kao da je iz zemlje iznikao.

Šerif Džerika sada se osetio usamljenijim nego ikada. Ni u ko-ga više nije polagao nadu, u građane najmanje. Osećao je njihove poglede iza zavesa i mogao se zakleti da mu svi žele pakao!

Net Denvers je okrznuo kockara pogledom i klimnuo mu glavom u znak zahvalnosti.

Sada su opet ostali sami, jedan prema drugom.

Šerif i razbojnik.

Gordon Džekobs se suludo zace-rekao. To je, dakle, pakao je došao po svoje.

I potegao je...

Bio je to njegov poslednji potez revolverom.

Net Denvers se malo pognuo, oslanjajući desni lakat na desni bok. Vatra je bila smrtonosna. Narančasti plamenovi suknuli su prema čuvaru zakona i pogodili ga u raskoraku, na četiri mesta.

...Udar tanadi, kao nalet uragana, poneo ga je i bacio unazad na tlo.

Džekobs se još jednom zakoprcao na zemlji, odižući telo u želji da ustane i da se bori.

Izdišući, on je izbacio poslednju kletvu, a zatim se opružio i tako ostao miran.

Bio je mrtav.

Net Denvers je napunio „kolt“ i vratio ga u futrolu. Onda se okrenuo prema Džordžijancu koji je mirno posmatrao dvoboj. Jedan trenutak su se gledali ispitivački, ali ne bez simpatija.

Zatim se okrenuo prema vešalima.

Tamo je zastao pred telom svoga brata, pognuo glavu i zagledao se u tlo. Čitav minut ostao je tako čuteći. Zatim je izvadio nož i presecao užu, puštajući da mladićevo telo padne u njegovo naručje.

Za to vreme, Holidej je sjahao i pogledao prema salunu. Lua Dagiša nije bilo na vratima. Kao da nikada nije postojao, tako mu se učinilo.

Onda mu je do ušiju dopro neki jauk...

Dolazio je iz šerifove kancelarije. Neko je jauknuo i čuo se pad nekog predmeta.

Kockar je otklonio kaput sa drške svog „kolta“ i zakoračio u tom pravcu. Međutim, nije mnogo odmakao. Vrata su se otvorila sa treskom i na njima se pojavio razbarušeni Malkom Tejt. Ispred sebe poturio je River Kida kome se niz bradu slivao mlaz krvi.

Džordžijanac je stisnuo pesnice.

— Ubiću ga, ako neko pokuša da me zadrži! — zauriao je Tejt.

Njegov „kolt“ bio je prislonjen u dečakova rebra i bila bi zaista gupost nešto pokušavati.

Holidej je stajao kao kip.

Malkom Tejt je to shvatio kao posledicu svoje opomene i pogvukao je Kida sa sobom, prema konjima.

Korak po korak, on se primicao privezanim konjima ispred šerifovog ureda. Kockar je stajao naizgled nezainteresovan, ali celo njegovo telo bilo je napeto kao luk.

River Kid je vukao noge kao prebijen. Udarac koji je dobio u celiji još mu je mutio razum, pa je kockara video kao kroz maglu.

A Holidej je i dalje stajao, nem i nepomičan. Čekao je da Tejt delić sekunde odloži cev sa dečakovog tela, hvatajući uzde konju. To je bilo dovoljno za legendarnog strelca.

Net Denvers nikad u svom burnom životu nije video munjevitiji potez!

Odjednom, kao čarolijom, u Holidejevoj ruci se stvorio „linkoln“, bljujući ružičaste plamice!

Bila je to pucnjava dostojna nove legende o Doku Holideju.

Malkom Tejt je bio pogođen po vo u šaku, a zatim u glavu.

River Kid je osetio da ruka pomoćnika šerifa iz Džerika odabacuje pritisak, pa je spontano smagnuo do privezanih konja.

Tada je opazio Džordžijanca i, ne razmišljajući, poleteo prema njemu. Pozeleo je da ga zagrli, ali se na vreme zaustavio videći svoj stari, poznati ledeni izraz na njegovom licu.

Kockar nije želeo da se osjećanja, pa ni sada. On je bio prokletnik kome su prijetili više smetala. Usamljenost je bila

njegov život. I lutanje kroz brda i ravnice Zapada.

Dečak je otvorenih usta zurio u visokog čoveka u crnom, koga je uporno pratio, a zbog koga je uporno upadao u nevolje. I izlazio iz njih zahvaljujući opet njemu...

U tom su sa zapadne strane u Džeriko ujahali Denversovi ljudi sa Sidom Montanom na čelu. Pucnjava ih je privukla pre ugovorenog znaka i mislili su da će biti najbolje da se nađu svom vodi pri ruci.

Montana je radoznalo posmatrao lešeeve na ulici. Prebrojao je tri: Džekobsov, Tejtov i Svonov. Možda je očekivao više, a možda je bio razočaran što za njega nije ostalo ništa da mu naleti na nišan.

Grupi od četiri jahača zastala je ispod vešala, gde je Net Denvers vec umotavo svog brata u cebe.

— Gotovo, šefe? — oslovio je Montana Denversa.

Ovaj mu nije odgovorio već je podigao telo, poneo ga prema jednom od privezanih konja i polako ga prebacio preko sedla.

Zatim je okrenuo glavu ka Holideju i pogledao kockara koji je stajao u senci nastrešnice, odbijajući guste dimove tek zapaljene cigare. Za trenutak je u Džeriku viđala mrtva tišina, a onda se Holidej osmehnuo Kidu i mahnulo rukom Denversu. Zatim se okrenuo, prišao svom konju i odjahao. Suznih očiju dečak je ostao, gledajući za njim.

Denvers je spustio ruku na njegovo mršavo rame. — Pusti ga — rekao je — njemu je sudbina namenila da bude usamljen. Ali ti si nešto drugo. Obriši oči i pođi sa mnom.

— Kuda?

Sid Montana je prišao i čuo kraj razgovora.

— I ja se pitam kuda ćemo? — obratio se Denversu. — Na koju stranu, šefe?

— Svako na svoju — suvo je odgovorio Denvers i ispravio se. — Odlazim. Zaboravite da sam postojao i podite svojim putem. Ti, Montana, preuzmi ljude ako te hoće.

— Slušaj, šefe! — promrmljao je Montana. — Nemoj reći da ćeš se povući u miran život? Zar veruješ da će te zakon ostaviti na miru?

— Pokušaću — rekao je Denvers i zagrljio Kida. — Ideš sa mnom?

Dečak je oklevao s odgovorom. Još uvek je gledao za kockarom, čija se prilika stapala sa nebeskim plavetnilom na kraju duge ulice.

— Kuda ćemo? — najzad je izustio.

— U jednu dolinu — došapnuo mu je Denvers. — Čarobnu dolinu, po imenu Grin Springs. Zavolećeš je, obećavam ti.

River Kid je odvezao svog konjića i popeo se u sedlo.

Holidej je sada bio samo tačka u daljini.

— Idemo — uzdahnulo je Kid i zategao uzde. Denvers je pojahao napred, ispraćen nemim pozdravima svojih dojučerašnjih partnera. Oni su se teško mirili s činjenicom da Denvers zauvek odlazi. Mislili su da neće odmaći ni milju, a da će okrenuti svog konja i dogalopirati do njih.

Ali to se nije dogodilo.

Net Denvers zaista je održao reč. Više ga nikada nisu videli, niti su o njemu nešto čuli.

Ali, čuli su mnogo priča o kockaru i pustolovu Doku Holideju. Priča, koje su stvarale legendu o najbržem i najopasnijem revolverašu Dalekog zapada.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

DICK BROWNE B-31

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

A SAD ODOH DA NER SLAVA
ME ČEKA?

AL' UPAMTI
DRAGA MO-
JA...

DICK
BROWNE
S.A.

IZA SVAKOG VELI-
KOG ČOVEKA
STOJI VELIKA:
ŽENA!

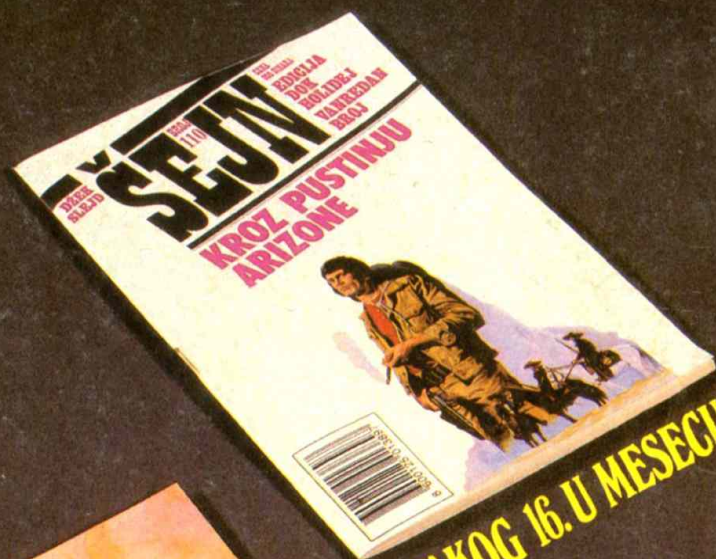
ZNAM... DA IMA KO DA SKUPIJA
STVARI ZA NJIM!

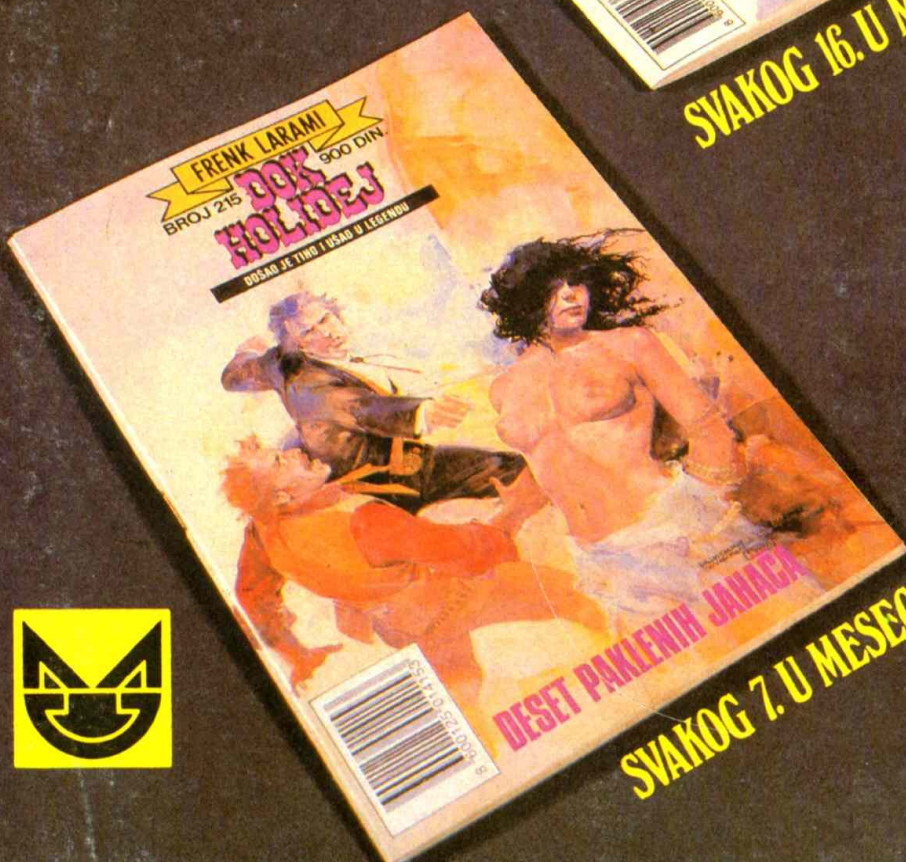
© King Features Syndicate, Inc., 1977.

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ western romani ★

SVAKOG 16. U MESECU

SVAKOG 7. U MESECU

